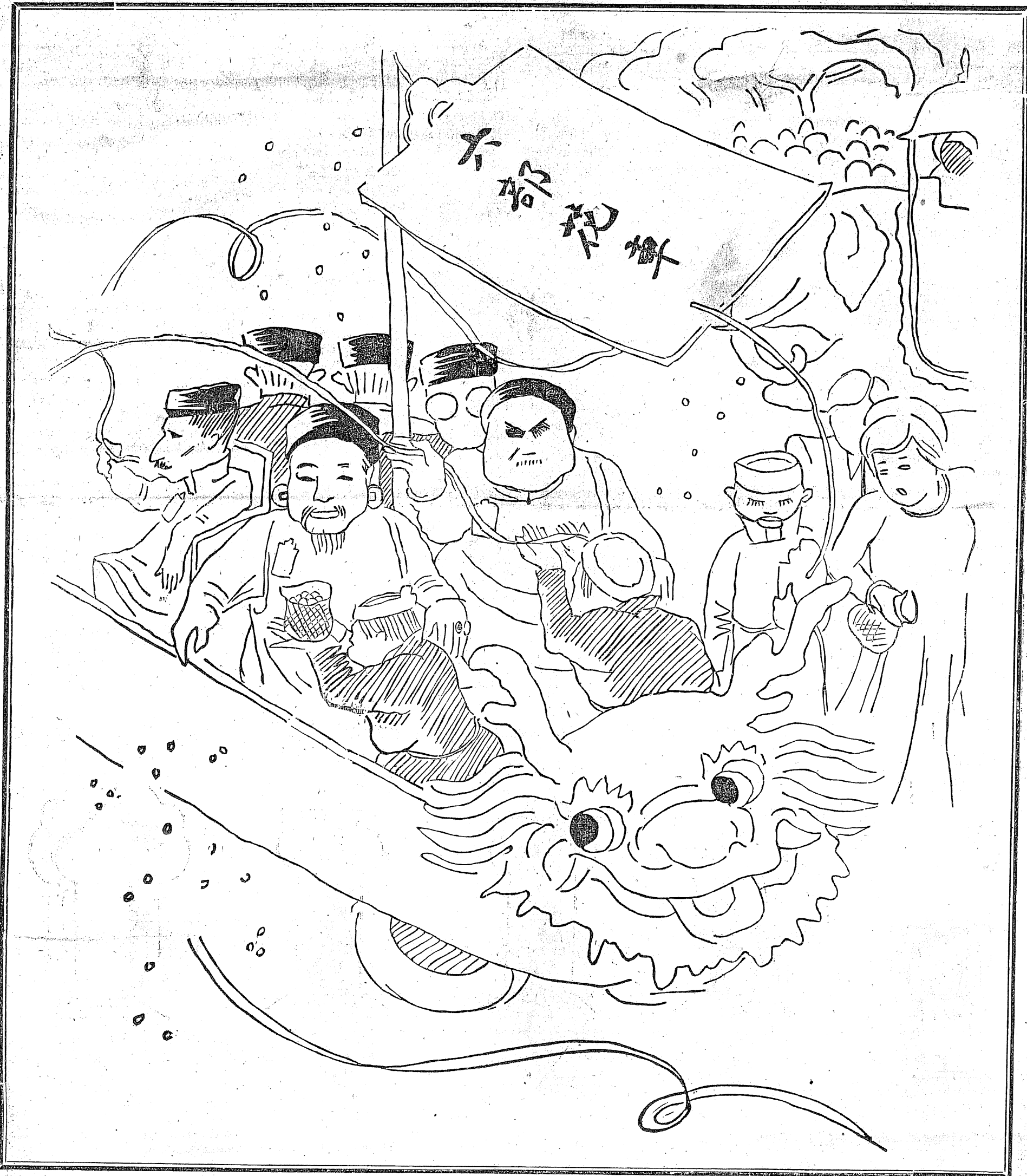

PHONG HOA

RA NGÀY THỨ SÁU

TOÀ-SOẠN VÀ TRỊ-SỰ: 80, ĐƯỜNG QUAN-THÀNH — GIẤY NÓI SỐ: 874.

GIÁ BÁO (Trong nước): 1 Năm: 3\$00 — 6 tháng: 1\$60 — Mỗi số: 7 xu — Ngoại quốc: 1 Năm: 6\$50 — 6 tháng: 3\$50

Các ngài thượng-thư lục bộ muốn cho ta biết rằng các ngài tinh thần còn trẻ dù các ngài đã có râu, nên tổ chức một cuộc lang du bằng xe kết hoa.
Tuy vậy các ngài thượng-thư lại muốn tỏ rằng mình trang nghiêm nữa, nên sai người đựng túi hoa và vòng giấy để các ngài dùng ném chơi.

NHỮNG QUỐC ĐIỀU TRA PHONG VÂN

KHÔNG TIỀN KHOẢNG HẬU

I. ĐI XEM MŨ CẢNH CHUỒN (Tiếp theo)

Thần kim tiền mới có người
nhiệt thành lễ bái, chứ ông
bụt mốc thì ai thêm nhìn;
văn quốc - ngữ ta, chẳng qua
là ông bụt mốc mà thôi.

PHẠM QUỲNH

TÔI đương mãi nghĩ đến sự
huyền diệu vô cùng của chủ-
nghĩa dung hòa, thì Phạm
tướng-công như thấu hết ruột gan tôi,
vừa nở một nụ cười hoa, vừa nói rằng:
— Mời ông dùng chén chè tàu tổng
khẩu, rồi uống cùng bản-chức chén
rượu mandarin cho ngon cơm...

— Bẩm tướng-công cho uống thế nào
cũng được, cái đó không có quan hệ gì.
Phạm tướng-công nghiêm nét mặt
mà bảo tôi:

— Ông làm. Rất có quan hệ vậy.

Ồ, thế ra mình chưa hiểu. Phạm
tướng-công ngài đã thấu đáo cái triết-
lý của sự dung hòa lắm rồi, mà mình
vẫn không biết. Chén chè tàu đây là
biểu hiệu cho văn-hóa Á-đông, ta uống
trước là phải, cũng như thuở nhỏ ta
chịu ảnh hưởng của Hán học trước
tiên, không còn ăn hận gì nữa.

Tôi bèn đem thiên ý rãi bày với
Phạm tướng-công. Tướng-công ôn-tồn
bảo tôi rằng:

— Dung hợp hai cái văn-minh Âu,
Á vốn là sở trường của bản chức.

— Vâng, tướng-công từ hồi còn cao
ngạo ở phố hàng Da đã có ý bảo tồn
quốc-túy và hấp thụ tinh hoa của nền
văn-minh thái-tây.

— Chính thế. Bản chức cho là lấy
cái hay của người hòa lẫn với cái hay
của mình, tức thì mình có đủ cả hai
cái hay vậy.

— Một với một là hai, tướng-công
nói thật là chí-lý.

Phạm tướng-công đạo mạo nói tiếp:

— Cái hay của văn - minh đông
phương chung qui ở đạo Khổng.
Những lời của thánh nhân đã dạy là
đức tính phục tòng lời nói của cồ-
nhân.

— Nghĩa là, ngoài việc thuộc lòng
truyện Kiều, ta lại còn phải có cái
đức tính phục tòng lời nói của cồ-
nhân.

— Chính vậy.

— Thừa tướng-công, đạo Khổng lại
còn là đạo của sự tôn ti thượng hạ.
Bầy tôi phải kính vua, vợ phải kính
chồng, kẻ dưới phải kính người trên.

— Phải, đó là quốc túy mà ta nên
bảo tồn...

— Nghĩa là, ngoài cái đức tính
phục tòng, ta còn phải theo chủ nghĩa
kính thượng...

Phạm tướng-công ngồi ngáy người
ra nghĩ ngợi. Còn tôi, tôi cũng bần
khoăn, tai còn văng-vẳng câu: « làm
cho xã-hội ta đổi bại, chính là hai cái
chủ-nghĩa kính thượng và phục tòng. »
Nhưng óc tối, trí-mờ, mình hiểu làm
sao được thâm ý của một nhà tư-tưởng
như Phạm tướng-công..., mình chỉ
còn có kính cần chịu phục tòng mà
thôi.

Soay sang phương-diện khác và sự
nhớ rằng tôi đến đây là để phỏng-
vấn ngài, tôi bèn kính cần hỏi:

— Tướng-công từ ngày ra nhận cái
trọng chức thượng-thư bộ giáo-dục,
công việc bề bộn, quý thể có an khang
không?

— Cám ơn ông, nhờ trời cũng khá.
Độ năm ngoài, tôi đau dạ dày trong ít
lâu, nhưng nay đã lành hẳn rồi.

— Chúng tôi cũng đã được xem báo
Xứ Sở nói về việc ấy. Theo báo ấy thì
tướng-công chỉ tại quá tư-lự nên bị
yếu...

— Ông nghe gì báo ấy! Quá tư-lự
thì đau thế nào được dạ dày.

— Vâng, chúng tôi cũng nghĩ thế.
Chỉ có bệ thực mới đau dạ dày mà
thôi. Dầu sao, tướng-công bây giờ
được cường tráng, xin có lời mừng
tướng-công, và mừng cho cả nước
nữa... Tướng-công từ ngày xếp bút
nghe, có còn nghĩ gì đến quốc-văn
nữa không?

Phạm tướng-công lắc đầu mà rằng:
— Bản-chức bận việc quan suốt ngày
không có thì giờ bỏ đi...

Rồi về tư-lự, Phạm tướng-công giờ
chồng N. P. đọc cho tôi nghe:

« Về phần riêng tôi thời từ tuổi
khôn lớn biết tư-tưởng đến giờ, tôi đã
tự nguyện hy-sinh cho quốc-văn. Nói
thế không phải là tự cao, tự đại gì, vì
ở đời này có bốn xu về danh lợi thời
mới có « câu », chứ cạm-cui về quốc-
văn thì ăn thua gì. Thần kim tiền
mới có người nhiệt thành lễ bái, chứ
ông bụt mốc thời ai thêm nhìn; văn-
quốc-ngữ ta chẳng qua là ông bụt mốc
mà thôi. Nhưng người ta, ai cũng có
cái « nghiệp » ở đời (nói theo nghĩa
Phật): nghiệp ông quan là « trị » dân;
nghiệp ông thầu-khoán là « kiếm »
tiền; nghiệp chú xét-ty là cho vay
nặng lãi; nghiệp mình có lẽ là làm
nô-lệ cho quốc-văn... »

Làm nô-lệ cho quốc-văn! Tôi sực
nhớ đến một buổi chiều nào, ở nhà
Hội Khai-Trí, có cuộc hội họp để bàn
nên hay không nên tán thành chính
sách của ông cựu toàn-quyền Varenne.
Tôi nhớ ông Nguyễn-Phùng đứng lên
hăng-hái nói rằng: « Chúng tôi sẽ được
ai đưa đường có chân giá-trị, thì chặt
dầu đi, chúng tôi cũng theo » — Tôi
lại nhớ đến cái mỉm cười của Phạm
tướng-công và câu trả lời se-se:

« — Làm gì mà hy-sinh to đến thế? »
Làm nô-lệ cho quốc-văn! Lòng hy-
sinh của tướng-công to lắm vậy.

Trịnh trọng, tôi nói điều:

— Vâng, người ta mỗi người mỗi
« nghiệp » — Nghiệp tướng-công bây
giờ là « trị » dân, thì tướng-công còn
thời giờ đâu mà hy-sinh cho quốc-văn
nữa. Tướng-công chỉ còn tự nguyện
hy-sinh cho sự « trị » dân mà thôi.

Phạm tướng-công cười ha-hả, cầm
tay tôi mà rằng:

— Tôn-huynh thực là biết lòng bản-
chức lắm...

Nói xong rút cho tôi một chén rượu
đầy, ép uống cạn. Rồi tướng-công
thong-thả, kể lể nỗi lòng:

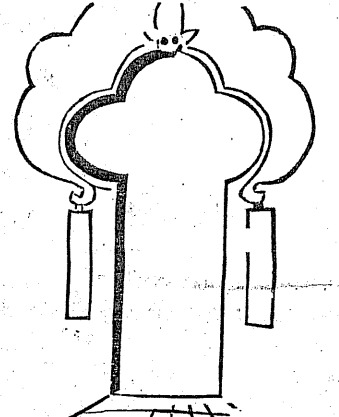
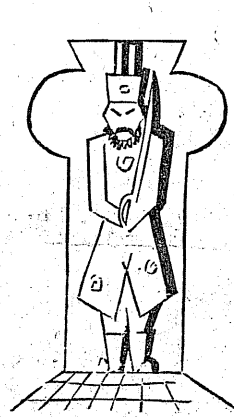
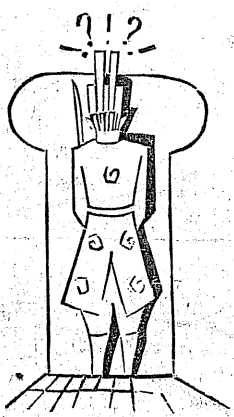
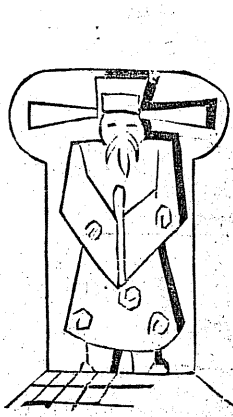
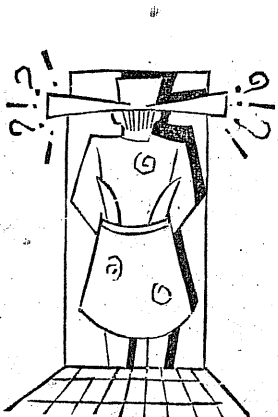
— Bản-chức tính cách vốn đậm bạc.
Ngày xưa, hồi còn làm báo, có người
tiếc cho bản-chức không chịu ở lạ.
trường Bác-cổ làm một nhà khảo cổ
Bản-chức cũng tiếc. Nhưng hồi đó bản-
chức nghĩ rằng: « Nhà nước còn
đương buổi nhu tài, các việc công-ích
còn cần phải có người cô-dộng, dữ kỳ
an thường thủ phận làm một nhà
khảo-cứu có lẽ không bằng khua môi,
múa mép làm một nhà ngôn luận,
dầu bi-beng chẳng ăn thua gì, nhưng
cũng khiến xã-hội có vẻ hoạt-động
một chút. »

— Khua môi, múa mép bi - beng
không ăn thua gì đã đành, chứ bây
giờ hẳn là ăn thua. Ngồi cao chức trọng
rầy đã cam lòng ấy chưa?

Phạm tướng-công không trả lời, con
mắt mơ mòng, tay lật quyển Nam-
Phong mà đọc một cách buồn rầu:

— « Than ôi! ta sinh nhai về bút
thiết đã phí mất bao nhiêu niên hoa
rồi! Sau này, muốn báo ơn quốc-dân
chưa biết thế nào, mỗi lần nghĩ tới,

SỰ TÍCH CÁI CỬA TRONG HOÀNG THÀNH

Có dự thi cuộc thi của C. P. A.

THUỐC LẬU HỒNG-KHÊ

Bệnh lậu mới mắc phải, hoặc bệnh đã lâu chữa không rút nọc, mỗi khi uống rượu, thức đêm, trong người nóng nẩy, lại thấy trong nước tiểu có vẩn, uống thuốc này đều khỏi rút nọc. Thuốc đã mau khỏi, lại không công phạt, nên được anh em chị em đồng bào tin dùng mỗi ngày thêm đông, cả người Tây, người Tàu cũng nhiều người uống thuốc này được rút nọc, công nhận rằng không thuốc nào hay bằng thuốc lậu Hồng-Khê. Giá 0\$60 một ống. Bệnh giang-mai, bệnh hạch lên soài, nóng rét, đau xương, rất thịt, rức đầu nổi mề-đay, ra mào gà, hoa khế, phá lở khắp người, uống một ống thuốc là kiến hiệu, không hại sinh dục. Cũng 0\$60 một ống. Xin mời quá bộ lại hoặc viết thư về, lập tức có thuốc gửi nhà giấy-thếp đến tận nơi.

HỒNG-KHÊ DƯỢC-PHÒNG, 88, Route de Huế (sẽ cửa chợ Hòm) HANOI — Téléphone 755

ĐẠI-LÝ — Haiphong, M. Đức, 73, Belgique — Namdinh, Ích sinh Đường, 190, phố Khách — Sơn-tây, Xuân Hai libraire Lạc-sơn — Cao-Bằng, Vinh Hưng, 58, phố Thờm Yênbay, Đông Tuấn — Lao-Kay, Đại An — Vinh Huế, Tourane, Bazar Bát Tiên — Saigon, Đức Thắng, 148, Albert 1er Oakao — Pnompenh, Hồng Bàng — Nhatrang, Sơn giang 12, Rue Marché — Vientiane, maison Ân Ba. Còn nhiều nơi nữa không thể kể hết, các nơi muốn mua buôn hoặc làm Đại-lý xin viết thư về thương lượng.

TUỔI NHỎ ĐẾN LỚN VÀ VIỆC

không từng, không thấy kinh tâm, động phách, ức tắc không biết nói sao vậy.»

Tướng-công đọc xong như bị kinh tâm, động phách, về mặt râu-rầu; tôi hỏi thêm tin tức về công việc bộ giáo-dục, về phong nhã học viện, sở quốc âm, nghĩa là tự-diễn Việt-Nam, tướng-công cũng như tắc không nói làm sao cả. Chán-nản, tôi từ tạ ra về. Phạm tướng-công lúc đó thở dài, cầm tay tôi ân cần dặn lần sau thế nào cũng vào thăm tướng-công, tướng-công sẽ đưa đi xem lăng tẩm ở Huế — đó là những bài thơ trường thiên bằng đá...

Tôi ra về. Phạm tướng-công nói đến hồn thơ như cảm xúc sinh tình, nên tôi bước ra đến cửa còn vàng-vàng có tiếng hát tiên đưa :

Gon cò là con cò quăm
Chứa đi đến chợ đã làm ăn quả.
Hàng bánh hàng bún bày ra
Con mắt hau-háu trông qua mọi hàng.
Hàng mứt cho chi hàng đường,
Củ từ, khoai sọ cùng hàng chào chế.
Ăn rồi cặp nón ra về,
Gặp hàng chả chó lại lê chân vào...

Tứ Ly

TRUYỆN HUẾ VỚI TRUYỆN TÀU

TRUYỆN Tầu là những truyện rắc rối như mớ bòng bong, đến ông phủ doãn Thừa-thiên cũng không gỡ ra nổi mối manh.

Truyện Huế là những truyện quán rạng, khỏe nẹ, oai vệ như ông đốc quân tỉnh Tong-Hin hay một ông tướng Tàu khác lúc nghe kèn thổi.

Báo Tràng An mới ra đời lại phải cái diêm phúc là ra đời ở Huế, nên gặp ngay toàn truyện Huế.

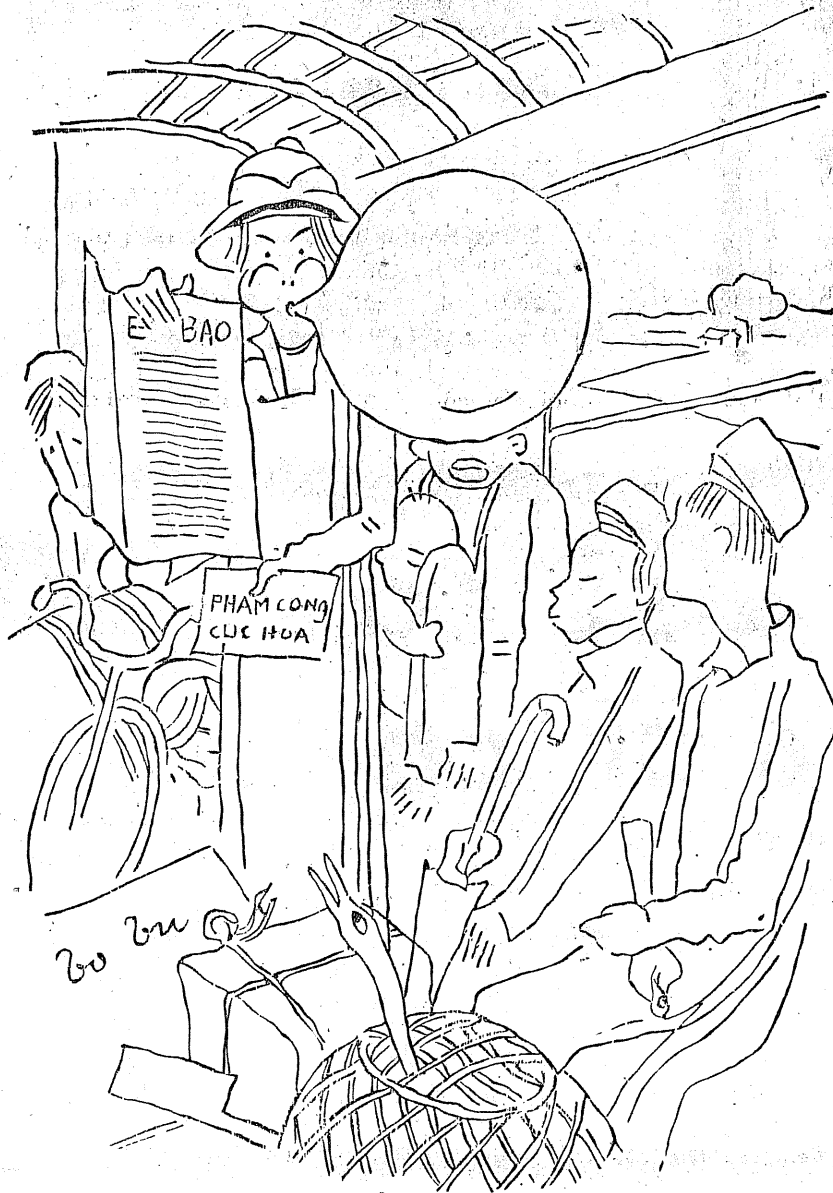
Phóng viên báo ấy theo nhà làm báo Chandet đến viện bảo-tàng Khải-dịnh để làm một bài tường thuật thì có cái may mắn gặp ngay một ông « quan » lính không cho vào.

Nói mãi « quan » lính ngài mới vào thăm « quan » coi viện. Nhưng ông quan này sai trả lời rằng chẳng biết nhà báo là gì, có vào cũng phải nộp tiền vào cửa như người khác.

Phóng viên tức, tức là tiếc rằng không có cái mũi lỗ, mái tóc quăn để cho « quan » coi viện ra vừa vãi vừa mồi vào.

Nhưng giận mà làm gì. Phải nộp tiền như người thường là được cái hân-hạnh làm dân rồi, phải tự cao tự đại hơn.

Làng báo cạnh tranh

Rời đến thế này :

— Ế báo 2 xu một số 19 trang... trong có 21 bài rất dài và nhiều tranh ảnh... mua một số, biểu một số... lại biểu thêm một quyển « Phạm công cục hóa », một viên mặt gấu, ngà dẩu bóp dấy — và một cái toe, toe, oe... oe... !!

Lại đến lúc viết thư cho viên phủ doãn Thừa-thiên, báo Tràng-An lại bị một câu truyện Huế khác. Tuy đối với viên phủ doãn này, báo Tràng-An đã lấy đủ giọng : quan lớn, quan bé, không thiếu gì, mà viên ấy vẫn không thèm trả lời, lại thảo trát chuyển giao cho viên bang-tá để viên bang-tá chuyển tường cho chủ nhiệm báo Tràng-An « tri tuân ».

Câu-truyện Huế này rắc rối như câu truyện Tầu vậy. Báo Tràng-An cho viên phủ doãn là khinh miệt mình, bèn viết thư cho viên ấy bảo rằng việc ấy hơi khó nghe một chút.

Việc ấy mà khó nghe một chút ? Ông Phan-Khôi lắm to rồi. Việc ấy không có thể nghe được. Còn viên phủ doãn làm như vậy, không phải là khinh báo của ông đâu, chính vì viên ấy xử nhữn, tự cho là thấp hèn quá, không đáng giao-thiệp với báo chí, phải nhờ đến

viên bang tá giao-thiệp hộ dấy thôi.

Chứ lẽ đâu viên phủ doãn ấy đã là tin đồ đạo nho, đã từng biết : tiên học lễ, hậu học văn, mà còn không biết lễ phép như ông tướng làm.

BÁO ĂN MÀY

Ở kinh thành Paris nước Pháp mới hiện ra một tờ báo của bọn ăn mày. Nhà sáng lập ra nó lại kiêm cả chức chủ nhiệm, chức chủ bút và chức quản lý nữa ; thật là một sự vẻ vang nên danh nên giá. Mà ông ta chính là một người ăn mày, trước kia làm thư ký, nay sa sút kiếm ăn lần hồi.

Tờ báo khi đưa nhà in, khi in thạch, khi viết tay, tùy theo thời thế, nhưng xếp đặt bao giờ cũng có vẻ khả quan, đủ cả xã-thuyết, tin thế giới và vô số mục rất có ích cho bọn hành khất. Thí dụ như mục kể những nhà nào độc giả

có thể đến xin tiền, mười phần may mắn đến bảy, tám. Hay là những lời rao nhượng lại chỗ đứng để ngủ tay xin. Thí dụ : « muốn nhượng lại một địa vị khần yếu ở phía đông nhà thờ, chỉ phải đứng một ngày bốn giờ đồng hồ mà hoa lợi có tới hai mươi nhăm quan (hai đồng rưỡi). Nếu ở bên này mà nghề hành khất có thể phát đạt được đến thế, thì nhiều nhà giàu ở Hanoi này đã vác bị đi ngay lập tức.

Nhà làm báo ăn mày — thật là báo ăn mày — được nhiều « đồng nghiệp » là những phóng viên các báo khác đến phỏng vấn. Ông thường nói rằng :

—Người ta cứ mắng chúng tôi là vô ích cho xã-hội. Nhưng chúng tôi chẳng làm hại ai. Nghèo đói thì ngủ tay xin tiền, thật tôi tưởng còn hơn những phường lên xe xuống ngựa, áo tốt, giày đẹp mà bóc lột, lường gạt dân đen bạc nghìn bạc muôn. Chúng tôi ăn xin chứ không phải ăn cắp, ăn cướp...

Câu nói có ý nhị như mĩa đời, mĩa những người tai to, mặt lớn chỉ làm le cướp giật đồ ăn của lũ khổ rách, áo ôm.

“KEN KOONG” CẢI CHÍNH

ALLO ! Ai đấy ? Đây là Bùi-xuân-Học.

— Đây là Phong-Hóa. Ông hỏi gì ?

— Tôi muốn cải chính. Bài « Dơ suy ken kong » đăng Phong-Hóa kỳ vừa rồi xa sự thực một cách ghê gớm. Hôm thứ bảy ở nhà Hát Tây, tôi có trả lời viên học sinh trường Luật rằng : « Dơ sec-sơ ken koong chứ không nói câu Dơ suy ken kong » bao giờ. Vậy vì tình đồng nghiệp, xin ông cải chính ngay cho trong sổ báo tôi.

Chúng tôi sẵn lòng lắm, tuy bài ấy nó cũng không xa sự thực một cách ghê gớm như ông tưởng. Có khác, chỉ có chữ « sec-sơ », khác chữ « suy » mà thôi. Người sinh viên nọ nghe ngẩn nghe lăm, còn ông, giá ông cứ nói phăng là « tôi tìm một người » thì đâu đã nên truyện.

Khốn nhưng người Annam nói tiếng An-nam cũng ít thấy như là... king-kong vậy,

Kenkoong lại cải-chính

Hôm nọ ông Bùi-xuân-Học cải chính bằng điện thoại thời chỉ có « Dơ sec sơ ken koong. » Thế mà nay trong Loa của ông ta lại thấy « Je viens pour chercher quelqu'un. Je ne tiens pas à rester ici. » Thôi lại ai mới tá gà cho rồi, chứ ông Học làm gì biết được nhiều chữ tây thế, ngờ lắm !

T. B. — Kỳ sau sẽ đăng bức thư cải chính của học sinh trường Luật.

Tứ Ly

Có dự thi cuộc thi của C. P. A.

HAY NHẬT, DANH TIẾNG NHẬT TẠI : SAIGON?

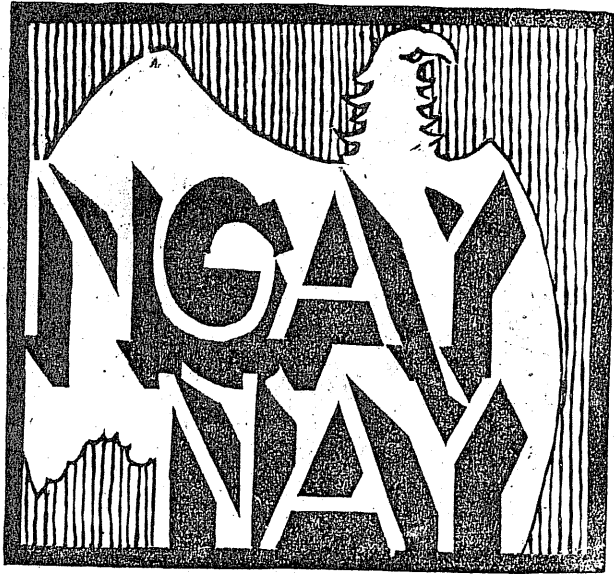
I. — **Sưu-độc bá-ứng-hoàn**, hiệu ÔNG TIỀN, là một phương thuốc bí truyền, gồm trị các chứng bệnh phong tình như : tim la, cốt khí, sang độc, dương mai, đau lậu vân vân ; dù mới, dù cũ, nặng nhẹ thế nào dùng thuốc này cũng rút tuyệt nọc, không hại sinh dục, không hành bệnh nhơn. Đã được người Tây, người Tàu, người Ấn-độ, người Cao-mên và người mình, muốn nglin người dùng rồi không sai một, chắc như thế, chúng tôi dãi làm cam đoan (contrat). Mỗi hộp uống 5 ngày già: **1 \$ 50.**

II. — **Thuốc Điều - kinh bạch - đới**, là một phương thuốc hay hơn hết, các bà lấy khí huyết làm đầu, nếu khí huyết hư thì sinh ra trăm nghìn bệnh, là tại kinh không đều, tử cung hư hàn hư nhiệt, cùng hơi độc máu hư nhiễm vào, hay là sinh đẻ nhiều lần hư hỏng não động tử cung, sinh ra đau trắng dạ dưới, đau thắt ngang lưng, hai bên hông, huyết trắng ra nhiều, lúc vàng, lúc đục, có khi lẫn mủ, lẫn máu đen. Nên dùng thuốc này sẽ đỡ ngay, trong người béo da thịt hồng hào, giá thật rẻ, mỗi gói **0\$30**, nửa tá **1\$50**, một tá **3\$00**.

Hai thứ thuốc trên đây đã cứu không biết mấy nghìn người rồi nên Chính phủ Pháp ở Nam-kỳ mới phê bằng ngày 23 Janvier 1922. thì quý ngài thấy rõ hay dở thế nào.

Có bán tại: Nhatrang : Mộng lương, Quinhon : Hồ văn Bá. Quảng ngãi : Trần Cảnh. Quang nam : Trần brynh Mai, Tourane : Nguyễn hữu Vinh, Faifoo : Hoàng đắc Vĩnh. Huế : pharmacie Vĩnh Tường. Quảng trị : Thông Hoạt. Vinh : Sinh Huy, 59 phố Ớa, Thanh hoá : Nguyễn đình Văn. 71, Grand rue. Nam định : Việt Long, 28, rue Chapeaux, Haiphong : Nguyễn văn Minh, 20, Bd Bonnal. Banoi : Nguyễn văn Đức, 11, rue des Caisses và khắp Bắc, Trung, Nam, các nơi buôn thuốc Annam ta đều có bán.

Mua buôn, lãnh đại lý do : **Pharmacie ÔNG-TIỀN Annam dược phòng, 82-84-86-88, rue P. Blanchy Prolongée Phú-nhận - Saigon (Cochinchine)**

Giám đốc: NGUYỄN - TƯỜNG - TAM
Chủ bút: NGUYỄN - TƯỜNG - LÂN

RA HẰNG TUẦN

= vào ngày thứ ba =

SỐ 6 RA NGÀY
2 AVRIL 1935

BỐN PHÓNG SỰ — BỐN TIỂU THUYẾT —
PHỤ BẢN MỸ THUẬT — PHỤ TRƯỞNG BIỂU
KHÔNG — TRUYỆN NGẮN — TRUYỆN DÀI
BẰNG TRANH — TRƯỚC VÀNH MÓNG NGỰA
— HAI CON MẮT — NHIỀU TRANH ẢNH

Ai cũng nên đọc, ai cũng cần đọc

SỐ 6 SẼ CÓ

ĂN CƯỚP — Cách tổ chức, cách hành động.
Chạm vĩa cướp và bị cướp bắt.

« Cũ một bọn 20 người biết cách tổ chức hẳn hoi thì
bất cứ đến nhà nào ở thôn quê cũng ăn cướp được ».
Đó là lời công bố đáng sợ của một tên cướp.

ĐÀN BÀ HÚT THUỐC PHIÊN — Bắt đầu một cuộc điều tra
về nha phiến, thuốc độc mê hồn.

Lê-Phong, phóng-viên trinh-thám, truyện dài của *Thế-Lữ*,

Mặt đen tay trắng, đăng trong phụ-trương, biểu không,

Dưới bóng tre xanh, của *Khái-Hưng*,

Trong rừng sâu, truyện dài bằng tranh,

Trong làng “chạ”, Buôn người, Hai tâm trạng,

Trước vành móng ngựa, Chàng nông phu.

PHỤ-BẢN CỦA TRẦN-BÌNH-LỘC

THANG MÁY CỦA ÔNG PHẠM-QUỲNH

Hai ý kiến của Ngày Nay:

Nhà vàng với hàng nội-hóa

Giúp cho những người muốn bán bán được hàng và người mua biết hàng mà mua

Cầu-ô với dân thất-nghiệp

Giúp cho những người cần người làm và những người cần có việc làm

Sẽ đăng: **ĐỀ THÁM**

THI NÓI KHOÁC

Một bức thư nói khoác

Hưng-yên le 14 Mars 1935

Cùng ông chủ-nhiệm Phong-Hóa

Thưa ông,

Trước khi viết bức thư này, tôi đã tự đặt
câu hỏi: « Như dự thi cuộc thi nói khoác
trong tuần báo của ông, tôi có được lợi gì
không? » Đáp lại câu hỏi ấy chỉ có tiếng
không. Năm xu của tôi đã tiêu... than ôi
nay còn đâu? Thi ra, tôi đã mất một cuộc
xe, hay một cái bánh tây chả ăn lót dạ
buổi sáng chẳng hạn... Thật có thể « lụy rõ
đôi hàng ». Nói thế, chắc ông cho tôi là nói
khoác... và có lẽ ông đang cười thì phải?
Phải, ông cười tôi cũng có lý lắm đấy chứ?
Nhưng tôi cũng có thể tự hào: « Tôi đã biết
tiêu hoang đồng tiền một cách đáng đáng...? »
Nếu bài tôi gửi theo đây đăng được, xin
ông cho đăng vào kỳ số báo sau. Nếu
không được, bạn sau tôi có bài gì hay hơn sẽ
gửi lên, (...cóp theo lời ông Lê-công-Đặc.)
Xin ông làm ơn theo như lời yêu cầu của
tôi. Nghĩa là bài sau đây đăng được, xin
ông cứ đăng.

SLAO (Hưng-yên)

L.T.S. — Đã thế, chúng tôi không đăng
bài thi nói khoác của ông nữa để ông tiêu
năm đồng xu chơi.

XE LẠ!

Năm ấy, vừa mua xong cái ô-tô
mới, tôi vội đem ra chạy thử. Xe
đương bon-bon qua chợ Gạo, thỉnh
linh dè phải một bà cụ già.

Hoàng hốt, tôi vội nhảy xuống,
tưởng sẽ xảy ra án mạng chứ chẳng
chơi. Ngờ đâu lại gần, thấy bà ta
nhóm dậy, vươn vai mạnh, rồi tươi
cười khoe với tôi rằng, nhờ đó bà
khỏi được tật gù. Thì ra, chiếc xe
đã nhẹ-nhàng dè lên lưng bà cụ.

Chỉ tiếc một hôm đỗ ở bên đê, vì gió
thổi mạnh, xe lại không ai cầm lái,
nên nó đã tự tiện từ từ bay xuống
sông mất. Tôi ngần ngại cho đến
bây giờ.

B. X. Diên—Hanoi

CON CHÓ CÀNG LẠ

Tôi có con chó khỏe lắm, anh ạ! Nó
cao 1m90, dài 3m50, nó ăn một ngày
hết hai thùng cơm. Một hôm nó chạy
ra phố, có một cái ô-tô đang kia chạy
lại, tôi chắc nó chết. Không, nó biết
trước, lẩy gán, đến nỗi ô-tô chạm vào
mình nó phải dật lùi một quãng thật
xa. Nó không chạy, cứ điềm-nhiên
đứng giữa phố, ô-tô tức mình mở hết
máy dè đâm vào nó. Không may ô-
tô đổ lộn ngược, chết mất hai người.
Ông Hoàng-hữu-Huy tưởng có tin
chó chết, hóa ra có tin chết người.

P. V. Miện—Hanoi

Có dự cuộc thi của C. P. A.

THUỐC LẬU NHẬT BẢN

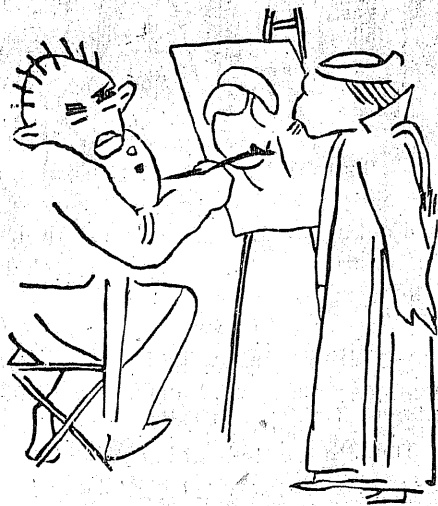
bán ở 67, Phố Cua-Nam—Hanoi

Chứng bệnh lậu giờ đương bành trướng khắp hoàn cầu, riêng nước ta xem cũng nhiều người bị phải. Đã mắc phải chữa rất lâu mới tuyệt được nọc. Ai đã bị qua
chắc cũng rõ. Nên tìm được môn thuốc uống rất nọc thật là khó. Nay chúng tôi vì sự cạnh tranh và sự giúp ích cho những bạn mắc phải. Chúng tôi tự tìm những môn
thuốc tại Nhật-Bản.—Thử thuốc ấy đã được nhiều người các nước đề ý đến — về chế lẫn với thử thuốc số 58 và số 68 của nhà chúng tôi. (Thử thuốc này đã được nhiều
người dùng được linh lợi lắm, nay lại được linh lợi nhiều). Thử thuốc ấy chuyên chữa như người phải lậu—đương thời kỳ phát hành. Buối, tức, mủ, máu, cường dương
đau, đi dái ít một, nước tiểu đỏ, dùng 2, 3 lọ số 58 sẽ khỏi hẳn, giá 0\$50 1 lọ 5\$00 12 lọ. Người nào sau khi khỏi chứng bệnh này, đi nọc còn lại nước tiểu khi chong,
khí vàng, thỉnh thoảng ra dãi ít mủ, quy đầu hay ướt, ống tiểu tiện thỉnh thoảng thấy nhói ngứa, làm việc nhọc hãy ăn độc hình như bệnh phục phát. Dùng 2, 3 hộp số
68 sẽ khỏi hẳn. 1\$50 1 hộp 7\$50 6 hộp. (Thuốc không có chất độc, đàn bà có mang dùng cũng được).

Ai muốn làm đại lý hoặc mua thuốc, xin viết thư về: **BINH-HU'NG N° 67, NEYRET—HANOI**

BỘ HÀNH — Thưa ông đi Bách-thú thì đi đường nào?

HỌA-SĨ — Ấy ông đi sang bên trái...

... rẽ sang bên phải...

... rồi đi thẳng xuống là đến ngay.

— Cảm ơn ông.

BỎ CÁI ĐÌNH

(Tặng các ông Lý Toét và Xã Xệ)

Bỏ đình đi! Bỏ đình đi!
Còn đình, hủ tục còn di hại nhiều.
Còn truyền mãi mãi điều mê tín,
Nói ra, ai nào nín được cười.
Tục dẫu có tục lạ đời,
Thánh ời là thánh, thần ời là thần!
Kìa, làng nọ thờ quân trộm cướp,
Lúc sinh thời phép nước chẳng dung.
Tục hèm mọi rợ lạ lùng:
Diễn trò đào ngạch, nhớ công treo tường.
Kìa xã nọ, thành-hoàng dã m-đục,
Gái giữa đình phải tốc váy lên.
Hội hè, lễ lẽ về đêm
Đề cho trai gái thỏa niềm hoàng dâm.

Có làng lại thờ thần hèn hạ,
Thằng đánh nơm, cùng gã... hót phân,
Chết thiêng bảo mộng thánh thần,
Ngán cho tôn giáo muôn phần dị-đoan!
Thế mà cũng tàn tàn, hương khói,
Chẳng qua dân mê muội, ngu-si!

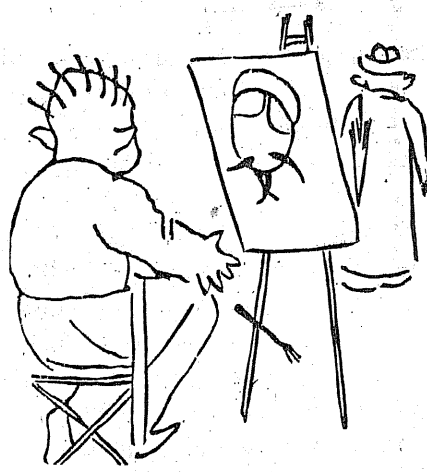
Rỡ đình đi! Rỡ đình đi!
Còn đình, hủ tục còn di hại nhiều!
Việc đình đám lắm điều phiền phức,
Mỗi năm làm cơ cực dân quê.
Xuân thu lễ lẽ hội hè,
Tiền đóng, gạo góp nặng nề bao phen.
Nhà súc tích, sẵn tiền đã vậy,

Kể cùng đình lo chạy mê toi.
Vay công linh nợ, thương ời!
Có anh thất thổ, có người vong gia!
Dân ki-cóp chẳng qua chỉ béo
Bọn kỳ-hào xà xẻo ăn quanh.
Thương gì đến lũ quần manh
Thần bỏ chịu ách, chỉ dành cần răng.
Dân nghèo đói lo ăn chẳng đủ,
Hội với hè vui thú nổi chi!

Phá đình đi! Phá đình đi!
Còn đình, hủ tục còn di hại nhiều!
Tục hương đảng lắm điều tồi tệ,
Chốn đình trung cỗi dễ cạnh tranh
Những phường khao khát hư
danh,
Mất cơ mất nghiệp tranh dành thú ngôi.
Rượu ba chén, ganh hơi, tức khi,
Miếng giữa làng ganh tị lẫn nhau.
Chỉ vì thủ lợn, phao câu,
Hết tình hết nghĩa, đem dầu cửa quan.
Theo kiện tụng, thân tàn xơ xác,
Chỉ làm cho đục nước béo cò.
Một đời kiện ba đời thù,
Dân ngu thời vẫn dân ngu, hèn gì!

Triệt đình đi! Triệt đi!
Đình là di tích thời kỳ hủ nho!
Hương với bài những trò lục sở!
Bỏ quách đi, lễ cổ nhiều khê!
Bỏ đi, đình đám hội hè
Đề tiền rượu thịt tiêu về ích công.
Bỏ đi, tục đình trung cấp đẳng.
Cải hư vinh đem quảng cho rồi.
Những tiền mua thờ mua ngôi,
Hãy đem chi dụng cho đời thực doanh.

Tú Mỡ

Lời rao vặt

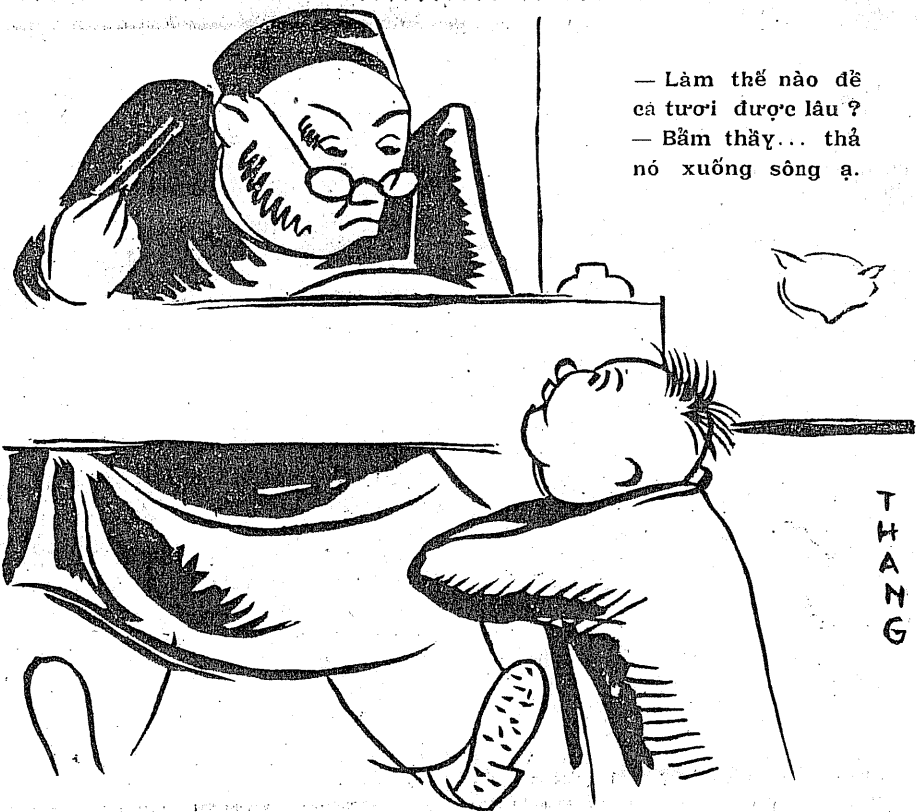
1.) Bán một bức tranh sơn bẽ cao bốn thước bẽ ngang ba thước, nhan đề là «Chim huyệt» đã có bày trong phòng Triển lãm Mỹ-thuật. Hàng tốt giá rẻ, mà ba cô ả trần trường đã vẽ thêm khổ. Hối họa-sĩ Nam-sơn, giáo-sư trường Mỹ-thuật.

2.) Đoàn... mò rất tài. Ai muốn biết trước kết quả kỳ quân quân túc cầu năm nay, xin lại hỏi ông Từ-Sơn, một nhà cự thế thao Đông-đương.

Lời dặn. — Phải khôn khéo: nếu ông Từ-Sơn đoán hội nào được thì chắc chắn là hội ấy thua (thí dụ ông Từ bảo hội bóng tròn nhà Bình ở Huế được hội 9e R.I.C. ít ra là 3/0, quả nhiên hội ấy thua ít ra là 0/4). Đó là một cách ông thầy đoán Từ-Sơn giữ din cho khỏi lộ thiên cơ, ta phải thông minh mới hiểu được.

3.) Bán lại một tờ báo tây rất có giá trị, tờ «Annam mới», đề về làng theo lễ nghi cổ và hợ chữ nho. Hối ông chánh hội Nguyễn-văn-Vĩnh.

4.) Báo ngoài Bắc có ai muốn người ch... nhau thì xin vào trong Nam. Hiện trông có hai sở mộ người làm việc đó rất công hiệu: sở Saigon báo, và sở Đuốc nhà Nam báo. Tiền tàu người muốn phải chịu.

— Làm thế nào để
ca tươi được lâu?
— Bẩm thầy... thả
nó xuống sông ạ.

T H A N G

Có dự thi cuộc thi của C. P. A

UỐNG VÀO LÀ KHỎI

Thuốc năm 1935. Đời thịnh hành vật-chất các bệnh nguy-hiểm sinh càng nhiều; vì các lẽ ấy, chúng tôi đề công-nghiên cứu từ xưa tới nay, nên năm 1935, phát minh ra thứ thuốc này gọi là thuốc năm 1935, giúp cho các bệnh nhân thực mười phần mỹ mãn cả mười. Công hiệu của thuốc này: 1er Khỏi tức buổi ở bàng quang, đái rất, tiểu tiện vàng, đỏ, đục, hoặc đái ra máu, đại tiện táo, có người nổi hạch ở bẹn, uống thuốc này bệnh sẽ khỏi ngay. 2e Rất mau khỏi mủ, dù bị lậu chưa khỏi hoặc bị nhiều lần chữa chưa khỏi han, thường có mủ chảy ra, tiểu tiện vẫn như thường, có người mỗi buổi sáng thấy ra một vài giọt mủ hay lúc nào ở quy đầu cũng ướt như thế là thuộc về thời kỳ kinh-niên vì trùng bệnh lậu đã ăn vào thớ thịt, uống thuốc này lập tức là khỏi liền. Nói tóm lại, những người bị bệnh lậu bất cứ tức buổi hay thấy ra mủ, kinh-niên hay mới mắc, uống đến thuốc năm 1935 là khỏi, không hại sinh dục và sức khỏe uống thuốc vẫn đi làm việc như thường. Đán ông, đán bà và đán bà có thai đều dùng được cả. — Giá 0\$60

LÊ HUY PHACH TONKIN — 12, SINH TU — HANOI

Đại-lý: Haiphong: Nam-Tân 82 Bonnal, Vinh: Sinh-huy-Dược-Điểm, 59 Rue de la Gare, Huế: Văn-Hóa 87 Paul Bert, Quinhon: Trần-văn-Thăng Avenue Khai Dinh, Saigon: Dương-văn-Vy 109 rue D'Espagne Namdinh Việt Long, rue des Champeaux (trên trường học bên cầu) Phan-Thiết Lê thành Hưng, rue Gia Long, Cần nhiều đại lý các nơi.

TIÊU SƠN TRANG SĨ.

(Tiếp theo)

PHÂN suất kinh hãi vội hỏi :
— Nguyễn-Kha là ai vậy ?
Phân phủ vẫn đứng im lặng nhìn sông sọc vào cặp mắt trắng đã mở lớn của người chết mà nói một mình hai, ba lần :
— Trời ơi ! Nguyễn-Kha bị giết ! Ai giết Nguyễn-Kha ?

— Vàng, tôi cũng hỏi đại nhân : ai giết người này, mà người này là ai ?

Phân suất như chợt tỉnh, quay lại bảo phân phủ :

— Ngài cho lính cưỡi ngựa đuổi theo lùng bắt ngay lấy nó... Mau chẳng nó trốn thoát.

— Nhưng biết nó chạy ngả nào ?

— Cho mỗi người đuổi một ngả.

Phân suất ra lệnh, tức thì hai chục kỵ mã chia làm bốn bọn, đem theo bốn cây súng hỏa mai rầm rộ kéo đi.

Phân suất theo phân phủ vào công đường và nhắc lại câu hỏi :

— Nguyễn-Kha là ai vậy, thưa đại nhân ?

Phân phủ có vẻ lo sợ, nhìn trước nhìn sau, rồi se sẽ nói :

— Người đến báo tối hôm ấy, ngài đã quên rồi à ? Hắn là một viên thám tử rất có tài của tôi.

— À ! Tôi nhớ ra rồi. Chính hắn đến báo cho ta biết người con gái ở nhà Nguyễn-Bạc làng Hà-vị là Thị-Kim, vợ Lê-chiêu-Thống.

— Chính hắn, Nguyễn tôi sai hắn giả danh là một bậc trung thần nhà Lê đi lại chơi bời với bọn kia để dò la tin tức. Nhưng không rõ sao bọn kia biết hắn là thám tử của ta.

Nghĩ một lát, phân phủ lại nói tiếp :

— Việc này ta phải ra tay mới xong..
Phiền ngài đem quân áp đến bắt ngay năm tên đầu sỏ, hiềm-nghi-phạm điệu về phủ cho.

Phân suất tuân lời, xem lại bảng kê tên tuổi và chỗ ở của những người kia rồi điểm binh mã ra đi.

Chiều hôm ấy, quân lính khiêng về phủ ba cái cũi đóng sập, trong mỗi cái, có một người bị trói ngồi lom khom như con khỉ lớn. Phân suất xuống ngựa vào thẳng công đường hơn hờ bảo phân phủ :

— Tuy không bắt được đủ năm tên, nhưng trong ba tên này có Đào-Phùng. Mời ngài ra coi.

Phân phủ vui mừng vừa theo ra sân vừa hỏi lại :

— Có Đào-Phùng ? Làm thế nào mà ngài bắt được hắn ?

— Ngài tỉnh đã bắt thì phải được chứ ? Có tiếng cười the thé ở trong một cái cũi đưa ra. Phân suất tức giận, vì giọng cười chế nhạo, đập mạnh vào cái cũi khiến nó đổ lăn ra. Tiếng cười càng ròn, càng to. Rồi người bị nhốt dần từng tiếng hỏi phân suất :

— Thưa ba ngài, nếu ba ngài làm ơn cho tôi biết ba ngài dấu bà hoàng phi ở đâu, thì tôi đây xin cho lính đem kiệu rước ba ngài về nhà ngay.

Nguyễn-Tiết và Trần-Xá cùng cãi :

— Nào tôi biết Lê hoàng phi là ai ?

— Hai ngài không biết Lê hoàng phi là ai, vậy chắc ngài Đào-Phùng thì hẳn biết ?

Đào Phùng thân nhiên đáp :

— Ông bảo ông bắt được tôi. Vậy dám hỏi ông : ông bắt được tôi ở đâu ?

Sau một cái đập thứ hai của phân suất, người kia khảng khái nói tiếp :

— Than ôi ! Kể chiến sĩ anh hùng mong ước được bỏ mạng ở nơi trận địa, đa ngựa bọc thầy, nhưng tôi đây vô tội được người anh hùng kia bắt trời giữa lúc tôi yên giấc ở nơi buồng tối, nhưng tôi đây vô tội được người anh hùng kia giờ chân đạp một cách mạnh bạo, trong khi tôi bị nhốt trong nơi cũi hẹp. Đáng kính thay cái đồng cảm của người anh hùng !

Thấy phân suất rút gươm hăm hăm xông lại, phân phủ vội ngăn cản và ung dung nói :

— Ngài cần gì phải nóng thế, cứ để Đào quân đây cho tôi.

Rồi trở hai cái cũi khác, hỏi :

— Còn hai ông này ?

— Thưa ngài, đó là Nguyễn-Tiết và Trần-Xá. Còn Hoàng-An với Nguyễn-Đắc đi đâu mất từ tháng trước.

Phân phủ truyền lính tháo cũi lối ba người ra, rồi lại gần ôn tồn hỏi :

— Tôi ấy à ? Có, tôi có biết Lê hoàng phi, khi ngài còn ở cung điện kinh thành Thăng-Long. Ngài thực là một bậc quốc sắc khuynh thành.

— Vàng thì ngài là bậc quốc sắc khuynh thành ! Bữa nọ tôi đã được hạnh gặp dung nhan. Nhưng tôi muốn biết Đào quân dấu ngài ở nơi nào ?

Đào Phùng vờ ngờ ngác :

— Dấu ngài ! Chết ! Ai dấu được ngài !

— Đào quân ! Xưa tôi có quen Đào tướng công, vì thế tôi không muốn để Đào quân bị hình phạt đau đớn. Vậy Đào quân chẳng nên chối cãi. Việc này tôi biết tường tận lắm rồi.

Đào-Phùng mỉm cười :

— Thưa Nguyễn đại nhân, tôi biết tường tận hơn nhiều, vì tôi biết đích xác rằng tôi không dấu hoàng phi.

— Có lẽ Đào quân không dấu thực, nhưng Đào quân biết nơi ẩn núp của Lê-hoàng-phi.

Rồi nhìn thẳng vào mặt Đào Phùng, phân phủ đột ngột hỏi :

— Phạm-Thái vẫn được mạnh đấy chứ ?

của **Khái-Hưng**

Đào-Phùng chau mày hỏi lại :

— Phạm-Thái ? Tôi tưởng Phạm-Thái bị giết với Nguyễn-Đoàn rồi ?

Phân phủ cau tiết gắt :

— Chú đừng trách tôi ác nhè ? Vì hồn phật, tôi không thể không hành phạt chú được.

Liền ra lệnh đánh mỗi người hai chục trượng. Một tên lính lực lưỡng giờ roi song giáng sức quật vào mông, vào lưng phạm nhân, khiến Nguyễn-Tiết, người chịu hình phạt thứ nhất kêu la ầm ĩ và Trần-Xá một nhà văn sĩ yếu đuối, mới đến roi thứ mười lăm đã chết ngất đi rồi.

Đến lượt Đào-Phùng, chàng chỉ cười cùng là cắn chặt hàm răng trên xuống môi dưới, không thốt một tiếng kêu ca, đến nỗi chú lính cau tiết, đánh thêm cho ba roi rất mạnh. Đào-Phùng giờ hai tay bị trói lên lau mồ hôi trán mà bảo tên kia rằng :

— Chú rõ quá cần thận ! Quan truyền đánh có hai mươi roi, mà chú lại gia thêm cho ba roi nữa.

Phân suất cảm tức trừng mắt nhìn, còn phân phủ thì có ý khen thầm. Trống khi ấy, Trần-Xá được một tên lính lấy nước phun vào mặt, đã tỉnh dậy, nằm lim dim cặp mắt và thở hồn hển. Phân phủ hỏi :

— Trần-Xá ! Người đã chịu cùng khai chưa ?

— Bẩm đại nhân... đoái thương tội... gia yếu. Tôi không biết... một tí gì thì cung khai... làm sao được.

Nghे lời nói có vẻ thành thực, phân phủ liền xuống lệnh hãy đem giam vào ngục, rồi quay ra bảo Nguyễn-Tiết :

— Còn ông này nghĩ sao ?

Nguyễn-Tiết lại gần nói sẽ mấy câu. Phân phủ vui mừng truyền cởi trói, và mời vào trong nhà. Đào-Phùng vội nói :

— Hẳn sợ đòn nên đã khai lão điều gì đó, ngài chớ nghe.

Phân phủ tức giận thét :

— Im ngay !

Rồi sai lính đi lấy một cái hỏa lò than hồng và hai cái kim. Một lát sau, thịt đùi Đào-Phùng cháy xèo xèo xông lên mùi khét lẹt. Đào-Phùng bảo phân phủ :

— Xin ngài miễn cho cái hình phạt này.

Phân phủ hờn hờ :

— Vậy người chịu cung khai chớ.

Có dư cuộc thi của C. P. A.

Đau dạ dày, Phòng tích

Ăn chậm tiêu, đầy hơi, hay ợ, vàng da, đau bụng, đau lưng, đau ngực, trong bụng ọc ách như có nước nhiều là vì người yếu phong dục quá đa, ăn no ngủ ngay, hay nghỉ ngơi nhiều quá, làm cho can khí uất kết, khí huyết tích tụ, mà đau dạ dày, hệ thống tiêu hóa này đều khởi đầu, vì nó chứa đến tận căn bệnh, cho nên đã nhiều người, cả người tây, người tân, đã uống qua, đều công nhận là hay nhất không thuốc nào bằng. Giá mỗi gói 0\$40.

TUYỆT NỌC LẬU, GIANG

Mọi phải uống thuốc số 19 giá 0\$60 đã lâu kinh niên uống tuyệt nọc giá 1\$00 uống làm hai ngày, thuốc mới chế. Chưa khoản đảm đoan 3 ngày hết đau, tuần lễ tuyệt nọc, ở xa mua thuốc uống công hiệu không kém gì. Giang mai 1\$00 một ve, 4 ve khỏi, Cai nha phiến 1\$00 1 ve, 3 ve chữa hẳn, khi hư bạch đới giá 0\$80 5 ve khỏi.

KIM - HƯNG DƯỢC - PHÒNG, 81, Route de Huế (phố chợ Hòm), Hanoi

MAISON NHUẬN-ỐC

ARCHITECTURE

(Avant - Mètre et mètre définitif)

Mười bảy năm chuyên vẽ kiểu nhà theo luật vệ-sinh thành-phố Hanoi. - Đã có bốn trăm kiểu nhà của Bản-sở vẽ, mà đã xây tại Hanoi và các tỉnh xin tính giá hạ.

Siège : 168, Rue Lê - Lợi - Hanoi
Succursale : 63, A Me Joffre - Thanh-Hóa

Đào-Phùng nói luôn :

— Vì khó ngủ lắm. Tôi đến lộn nòn vì mùi thịt cháy mất thôi.

Phân phủ cười :

— Bắn chức bằng lòng chuẩn lời xin của Đào quân.

Liên quay ra gọi :

— Linh đầu, đúng ngay kim vào nước lạnh cho nguội đi, hay !

Tiếng dạ ran... Họ lại bắt đầu kẹp đùi bên kia của Đào Phùng. Ý hẳn kim sống đau hơn kim chín nhiều, vì kẻ bị hình phạt nghiêng hai hàm răng vào nhau, tiếng kêu ken két, và tuy chàng cố cười giọng mà nước mắt vẫn chảy dàn dụa ướt đầm hai bên má. Phân phủ bốn cọt hỏi :

— Thiế nào, bây giờ thì đỡ khét chứ ?

Đào Phùng muốn trả lời một câu chưa chất, nhưng phần đau quá, phần hai hàm răng nghiêng mạnh như đã sai khớp, chàng nói không ra tiếng nữa. Đưa hai tay bị trói lên, chàng nấn lại hàm dưới, rồi khi đã hơi hoàn hồn, chàng ôn tồn bảo phân suất :

— Thưa ngài, tôi còn biết phân trần sao cho ngài tin được, vì ngài yên trí rằng tôi là đồ đảng của Phạm-Thái mà tôi không biết mặt, và buộc cho tôi tội tàng nặc Lê hoàng-phi mà tôi tưởng đã chết. Nay đối với ngài, tôi như con cá đối với người hỏa dầu, sống chết là ở tay ngài. Vậy ngài muốn dùng cách hình phạt nào mà kẻ vô tội này chẳng phải chịu.

Phân phủ cười gằn :

— Đào quân nói có ý lắm... Linh đầu, hãy mời Đào quân vào nghỉ tạm trong ngục thất mấy bữa cho lại sức đã, rồi ta sẽ nói truyện sau.

Cái vông thịt

Đào Phùng bị giam đã được hơn một tháng. Trần-Xá vì tuổi tác không chịu nổi hình phạt quá dã man nên đã bỏ mạng trong ngục. Nguyễn-Tiết thì được tha ngay hôm bị bắt. Chàng lừa với phân phủ sẽ đi do thám bọn cựu thần nhà Lê. Đó là mấy câu nói thắm đã khiến phân phủ vui mừng mà truyền cời trói cho chàng.

Còn Đào Phùng trong thời kỳ ấy đã năm phen bị hình phạt roi song và kim cặp mà vẫn không chịu cung khai, một mực nói mình chỉ phạm có một tội : tội làm con một bậc trung thần.

Một buổi sáng, tiết xuân ấm áp, Đào Phùng hồi tưởng tới thời tự do đi chơi ngoạn cảnh, cùng anh em uống rượu làm thơ, mà trong lòng sinh ra một hoài xuân chán ngán. Mấy ngày tết nguyên đán, tiếng pháo nổ ran, chàng nghe như lời truân ghẹo, nhưng chàng chỉ cảm tức mà không buồn rầu. Hôm nay, trong ngục phòng chật hẹp, sự yên lặng đã khiến chàng buồn rầu mà quên hẳn lòng căm tức.

Qua hàng chấn song sắt cửa sổ, màn mưa bay lờ mờ làm tăng vẻ dịu của cảnh trời xuân. Đào Phùng cúi xuống nhìn hai chân sỏ trong cùm, rồi lắc đầu thốt ra một tiếng thở dài đau đớn.

Bỗng chàng nghe có tiếng nói truyện lao sao ở phòng binh lính, giáp vách với ngục phòng. Chàng lắng tai nhận được câu truyện của lý trưởng sở tại với người cai lệ. Lý trưởng đem đến biểu quan cái thổ lợn, mà chú cai vôi lẽ mới chịu lên trình.

Chàng liền lên tiếng nói đồng :

— Lâu nay bị giam thêm rượu quá. Giá được chén một bữa thỏa thích thì cung khai hết, cung khai hết mọi điều.

Người cai thoảng nghe rõ, hấp tấp chạy lên công đường trình bày cùng phân phủ. Tức thì có lệnh truyền tháo cùm cho phạm nhân Đào Phùng và cho phép được lên nhà chè soi rượu.

Phân phủ thân đến rót mời Đào Phùng một chén đầy mà nói rằng :

— Nếu Đào quân cung khai bốn điều ấy thì không những được uống rượu mãi mãi, mà lại còn được cất nhắc lên làm quan nữa kia. Bốn điều ấy, bản chức ôn lại để Đào quân nhớ cho, là : Ai giết Nguyễn Kha ? Lê hoàng phi hiện trốn ở đâu ? Phạm Thái hiện trốn ở đâu ? Nơi sào huyệt của bọn Phạm Thái ở đâu ?

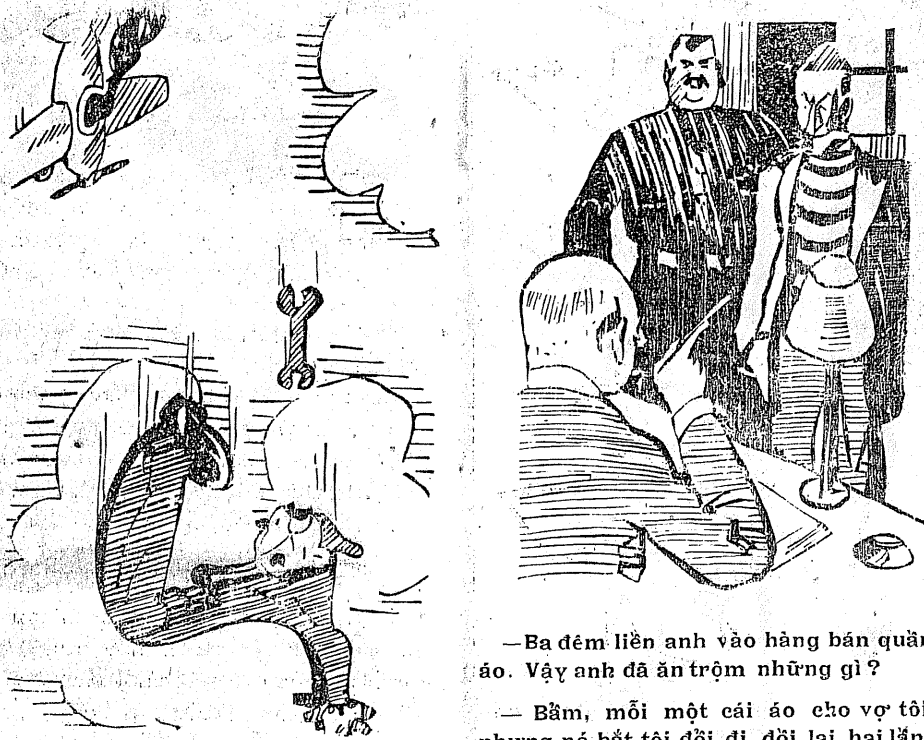
— Dạ, đại nhân để tôi uống rượu đã.

— Được, xin mời Đào quân cứ uống cho thỏa thích, hết, xin lại gọi thêm.

(còn nữa)

Khái Hưng

Nụ cười nước ngoài

— Ba đêm liền anh vào hàng bán quần áo. Vậy anh đã ăn trộm những gì ?

— Băm, mỗi một cái áo cho vợ tôi, nhưng nó bắt tôi đổi đi đổi lại hai lần.

RIC RAC

— Chết tôi rồi ! Nó mà rơi trúng vào mặt...

RIC RAC

VỢ — Cái biển gì buộc vào con thỏ thế này ?

CHỒNG (ngượng nghịu) — Ấy cái giấy chưa rõ giờ nào tôi bán trúng nó.

IL 420 FLORENCE

— Mình có mang theo suc-cô-là không ?
— Không. Nhưng đã có số điện thoại đây.

RIC RAC

CÁC QUÝ-KHÁCH HỒI CHO ĐƯỢC NƯỚC HOA NGUYÊN CHẤT

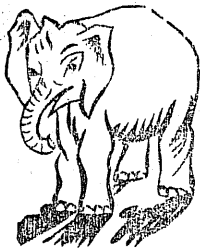
Hiền CON VÔI

1 ló, 3gr. 0 \$ 20 — 1 tá 1 \$ 60
1 ló, 6gr. 0. 30 — 1 tá 2. 50
1 ló, 20gr. 0. 70 — 1 tá 6. 00

PHÚC-LO' I

79, PAUL DOUMER - HAIPHONG
= BÁN BUÔN VÀ BÁN LẺ =

Đại-lý : MM. Phạm-hạ-Huyền, 36, Rue Sabourain, Saigon
Đồng-Đức, 64, Rue des Cantonnais, Hanoi — Thiên-Thành
phố Khách, Namdinh — Phúc-Thịnh, phố Gia-Loung, Huế

MỜI VỀ BÚT MÁY NGÔI KAOTITHE

KAOLO

Mềm hơn ngôi bút vàng, viết rất trơn. Dùng rất tiện lợi, có thể thay được bút chì tím (Polycopie) viết ba bản một lúc rất rõ ràng. Bút KAOLO bán có giấy bảo hành trong ba năm.

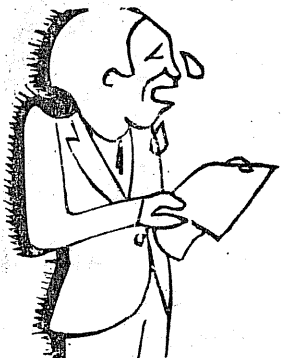
Bá buôn bán lẻ tại : **LIBRAIRIE NOUVELLE**

PLACE NÉGRER HANOI

DÉPOSITAIRE GÉNÉRALE POUR HANOI — HAIPHONG — NAMDINH

... Em yêu anh...

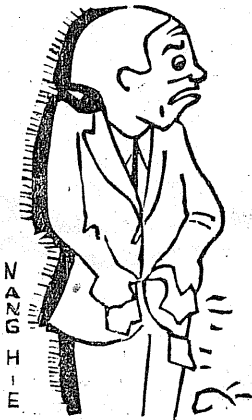
... nhưng thầy me em bắt em lấy người khác...

... em muốn trốn đi cùng anh gây lấy hạnh phúc...

... nhưng không xong...

Em đành theo lời cha mẹ em vậy.

Cuộc điếm báo

Thơ mới

N GƯỜI ta còn nói đến thơ mới nhiều, vì người ta không biết thơ mới là cái gì, mới ở chỗ nào, và như thế nào là mới.

Thơ mới là một thứ thơ không giống thơ cũ.

Cái đó thì đã hẳn rồi. Nhưng nếu cứ cho bất cứ cái gì — cái gì chứ không phải thơ — không giống thơ cũ là mới tốt, thì thật không hiểu thơ là thế nào.

Kể ra thì nhiều người hiểu lắm. Họ hiểu đến nỗi, trong các báo xuất bản hiện giờ, không có một số nào là không có dăm ba bài thơ mà người ta gọi là thơ mới. Đó cũng hình như là một cái « mốt » — hay là một cái « dịch » cũng thế — mà họ nghĩ rằng ai cũng phải theo đề tỏ ra con người biết thời vụ (!)

Những nhà văn sĩ ấy làm thơ mới cũng như họ chơi bàn ma, kéo yo-yo hay là đánh bi-a mà thôi, không khác.

Ta cứ chịu khó nhận xét — nhất là chịu khó đọc hết những bài thơ đó, — sẽ nhận ra rằng những thơ mới đó có nhiều đặc-tính rất hay.

Cái đặc tính thứ nhất — và cũng lạ-lùng nhất — là những bài đó không phải là thơ.

Cái đặc tính thứ hai là không có vần.

Cái đặc tính thứ ba là đọc lên nghe sang-sang như những mảnh sắt vụn người ta để trong bao gai mà sóc lên.

Cái đặc tính thứ tư là không có nghĩa lý gì hết.

Còn cái đặc tính thứ năm nữa, cái đặc tính này không phải của thơ, mà của người viết ra những thơ đó, cái đặc tính ấy là... xuẩn.

Nếu ta có cái đặc tính cốt yếu ấy, và nếu thơ ta có đủ bốn cái đặc tính như trên, thì ta thành ra một người làm thơ mới.

Thơ mới trong một vài tờ báo chẳng hạn.

Đặng một vài bài có cái giá trị như thế, ta có thể nghiêm nhiên tự nhận là một tay văn-sĩ mới, và nếu có người nào thấy thơ ta ra ý chê bai, chê riếu, ta sẽ cứ nhìn người ấy một cách khinh bỉ mà bảo thầm — bảo thầm thôi, chớ nói to — họ rằng: thơ mới anh hiểu thế quái nào được.

Phải, nếu anh hiểu được thì thơ tôi đã chẳng dám gọi là thơ mới.

Vì thế, ta cứ yên trí mà tự đắc mình là một nhà làm thơ không ai hiểu, nghĩa là một nhà làm thơ mới.

Chỉ phiền một nỗi làm thơ mới tốn giấy hơn-làm văn xuôi nhiều lắm.

Một bài văn xuôi, viết liền độ vài giòng. Nếu đem làm ra thơ mới có khi tốn mất hai mươi giòng. Là vì, trong thơ mới có nhiều cái kỳ khôi và bất công bằng lắm. Có khi mười lăm chữ một giòng, mà cũng có khi chỉ có một chữ một giòng.

Cái chữ sau này thật tham-lam quá độ. Vì nó mà vấn đề tốn giấy thành một vấn đề rất quan trọng cho các nhà làm thơ mới, phần nhiều — hãy tất cả — là những con nhà nghèo.

Nhưng bệnh quỉ đã có phép tiên. Muốn tránh cái nạn đó, ta phải đem sự công bằng mà phân phát ra cho khắp: nghĩa là mỗi giòng đều có số chữ ngang nhau, không phân hơn kém mà cũng không tư-vị chữ nào cả.

Như thế, được một cái lợi rõ-rệt: thơ mới thành ra một bài văn xuôi, vì chính nó là một bài văn xuôi thật.

Có người hỏi: làm thơ mới để làm gì? Mục đích của thơ mới là thế nào?

Tôi xin trân-trọng mà trả lời rằng:

— Ngày xưa, các cụ ta làm thơ vì các cụ thích như thế. Những lúc cao hứng làm một bài thơ, tự đọc cho mình nghe, tự gật gù khen hay đáo để, rồi đem đọc lại cho một vài người bạn nghe để họ khen thêm vào đấy.

Đến cái thời-kỳ người mình xem truyện Tàu, các nhà văn thấy Mộng-Hà chỉ có mấy bài thơ mà cảm được lòng yêu của Lê-Anh, bèn lĩnh-ngộ trước cái sức mạnh quyến rũ vô cùng của thơ vậy.

Từ lúc ấy, những bức thư tình toàn là những điệu Nhất-chi-mai, Phá-lễ-trận, điệu Cô-lân - mộng, Túy - lúy - nương, điệu Tân-nhật-nam, Công-thành-bác, có cả — điệu, tôi không nói đùa — điệu Đồng-hưng-viên nữa.

Rồi bây giờ đến thơ mới. Người ta không dùng điệu nữa, vì thơ mới của họ không có điệu.

Muốn tỏ cái tình âu-yếm, người ta làm một bài thơ rất khó hiểu để đem tặng ý trung nhân.

Cho nên hễ thấy thơ mới đâu, là thấy tặng đấy. Thôi thì tặng em Văn-Ngọc, tặng bạn Tuyết-Anh, tặng cô Lý Nguyệt, tặng bà Nương-Sơn, tặng đủ...

Rồi lại tiễn em Mộng-Thủy, đưa em Lê-Hồng, đón em Bạch-Anh, rước em Liễu-Hoàng.

Có khi lại đón cả người thơ trước, rước người thơ sau nữa.

Bài thơ đã thành ra một bức thư.

Một bức thư muốn gửi tặng người nào cũng được, không cứ gì là gửi cho

ai. Một bức thư không mất tiền tem nữa.

Các nhà văn mới thật cũng đã khôn khéo lắm đấy chứ.

Lại có người hỏi:

— Thế thì tiền-đồ thơ mới ta ra sao?

Thế thì vận-mệnh thơ mới ta ra sao?

Tôi trả lời rằng:

— Ay, tiền-đồ của nó như thế; ấy, vận-mệnh của nó như thế.

Lại hỏi rằng:

— Thế thì tương-lai thơ mới đến tới tấp, mờ mịt, đến u ám, buồn rầu mất!

Tôi trả lời rằng:

— Ay vậy thay!

Thạch-Lam

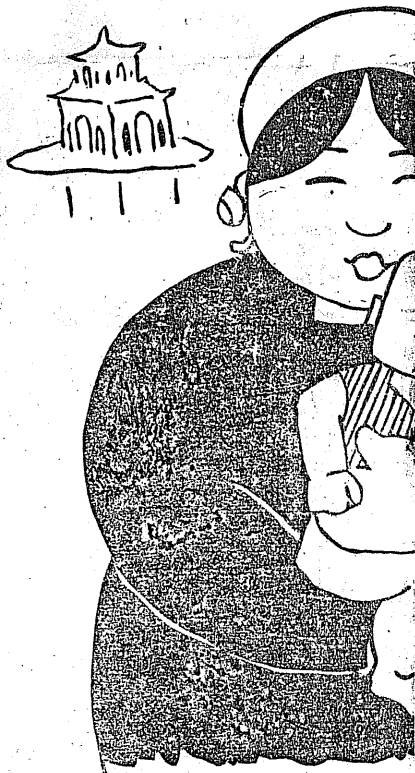
HÃY CÒN TIẾC RẺ

DÃ gần một năm nay nước Nhật với nước Nga điều đình với nhau mãi về sự Nga nhượng lại cho Nhật đường xe lửa miền đông nước Tàu. Đến nay, điều đình đã ổn thỏa, Nga sắp bán đứt đường xe hỏa ấy cho Nhật, thì được tin bộ ngoại giao nước Tàu cộng bố rằng sự mua bán của Nhật-Nga không hợp lệ và đã cho lệnh công-sứ Tàu ở bên Nhật và bên Nga kịch liệt phản kháng.

Rồi đây, Nga nhượng xong đường xe hỏa, chắc lại có sự phản kháng kịch liệt của nước Tàu...cho đến bao giờ Nhật chiếm hết nước Tàu mới thôi.

Lúc đó, sự phản kháng chắc sẽ bớt vẻ kịch liệt, và các nhà công-sứ sẽ đỡ mất thì giờ.

Tứ Ly

MẸ TRÒN

Có dự thi cuộc thi của C. P. A.

PHI-YÊN
GUỐC TÂN THỜI
nhẹ nhàng và tôn thêm vẻ đẹp
PHÚC - LONG
43 RUE DE/ GRAINE/ HANOI

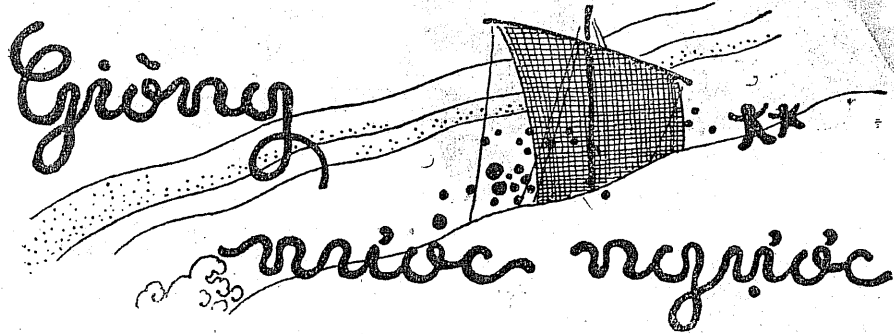
MUỐN CHO ĐƯỢC: TRẮNG - KIẾN, KHỎE M
PILULES

khởi xanh xao, thiếu
máu, yếu đuối, gầy
mòn và liệt-dương

LABORATOIRE
59 RUE PAUL BÉ

Có bán tại hiệu: PHARMACIE OH.

LÝ SỰ CÚN

(LÝ TOÉT ĐÁP LẠI VỢ)

NÀY bà Lý nó ơi! Ai mớm cho
bà những giọng lành chỏi,
lành chanh,

Cóc hôm nay mở miệng, bà chỉ rành
nói ngược nói ngang.

Tôi đây dù chẳng chức trọng, quan
sang,

Cũng nhất lý chỉ trưởng ở trong làng,
há dễ kém ai!

Bà trách móc tôi bỏ nghĩa tham tài,
Chỉ tìm phương đục khoét, cũng một
loài một dân.

Bà buộc tội tôi ích kỷ, hại nhân,

Gà què quần cối để kiếm ăn quanh
cái số làng.

Này bà Lý nó ơi! Tôi há chẳng biết
thẳng thẳng đi đường quang,

Nhưng bản cùng bất đắc dĩ, tôi mới
phải dầm quàng cái lối co quanh.

Cũng bởi vì xưa tôi chạy chọt mua
danh,

Cầm vườn, bán ruộng để ra tranh lấy
miếng triền đồng.

Gánh việc làng, tôi lãnh cái chức
không công,

Nếu chẳng mong kiếm chác, liệu còn
hòng cái nước non chi?

Lấy gì trang trải cho sạch nợ đi?

Lấy gì đóng góp, lấy gì tiêu pha?

Này bà Lý nó ơi! Vì bằng cử đạo-
đức dóm như bà,

Thời chỉ áo ôm khổ rách như những
nhà mẹ đẻ, bố cu.

Thời buổi này là thời buổi xoay xu,
Cờ đến tay chẳng phất, cũng mang
tiếng dằn ngu thiên-hạ cười.

Bà nói kháy tôi chẳng biết theo thời

Ra tranh khôn tranh khéo trong cái
cuộc đời tiến bộ văn minh.

Chỉ lù dù sau cái lũy tre xanh,

Chồn đình trung ngất ngưỡng để
tranh giành thủ lợn phao câu.

Này bà Lý nó ơi! Tôi nay đã hai thứ
tóc trên đầu,

Dù có ngu si, dốt nát cũng tiếng mày
rau trên côi đời.

Nhưng thả ra tôi cũng không đến nổi
vò tái,

Giang san nào, anh hùng ấy, hỏi: ai
người đã dám xem khinh?

Sạch có chữ rằng: « Hương đảng tiền
triều-dinh. »

Tôi chẳng là người sang trong nước,
cũng là kẻ đàn anh trong làng.

Ăn trên ngồi trốc, nên vẽ nên vang,
Mâm cao cổ lớn, thừa huệ-dức Thần-
Hoàng chẻ chén no say.

Này bà Lý nó ơi! Những thuần-phong,
mỹ-lục rất hay

Các cụ xưa truyền lại, ngày nay ta
phải bảo tồn.

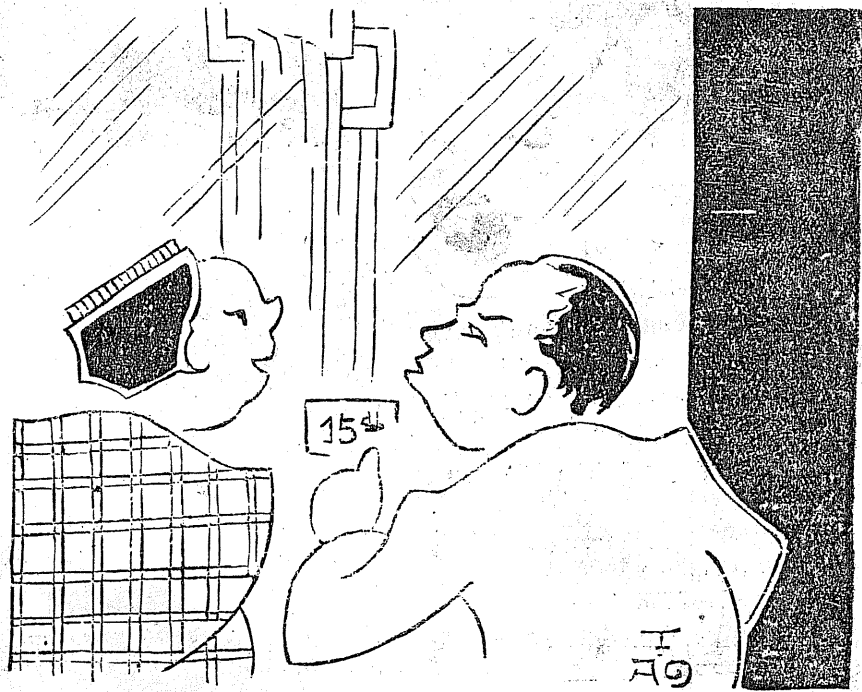
Cổ tục còn, nước Nam còn,
Ấy là quốc túy, quốc hồn, há phải
truyện chơi.

Tôi dám khuyên bà đừng có giở hơi,
Nghe ai sui dại, về thờ những lời ăn
nói chua ngoa.

Này, bà có khôn ngoan cũng thể đàn
bà,

Tôi đây dù vụng dại cũng tiếng là kẻ
cả trong dân...

Tú Mỡ

— Giá tiền ngài để cao quá.

— Ấy trước tôi để tận trên kia, bây giờ đã hạ thấp xuống nhiều rồi đấy a.

NHỮNG SỰ' NGOA QUI

ĐỜI nào, nước ta cũng có một bọn
ghét mới, ghét sự đổi thay.

Những người phản đối thơ mới và y
phục mới đã làm cho tôi nhớ tới đoạn
văn sau này của Phạm-dinh-Hồ :

— Từ khi chúa Thịnh-Vương phải
bệnh, tể chính mỗi ngày một ban ra.
Trên thì những bọn ngoại thích nhà
vua, dưới thì những con nhà du đảng,
tranh nhau mà làm những sự ngoa-
quỷ : đồ dùng đang ngay ngắn đem
uốn vẹo nó đi ; ăn mặc đang có qui độ,
dem thêm bớt, thay đổi đi. Giao tiếp,
thết đãi, ăn uống, dùng ngôi, phẩm việc
gì quan cho tiết văn độ số, cũng tất uốn
có đi, hỗn loạn đi, mỗi ngày một
mới, mỗi ngày một lạ, đua nhau
mà theo. Có ai kiên lập không theo, thì
đua nhau mà cười chê, thậm đến đánh
lừa hại người ta. Phong tục thành ra
đơn bạc đi.

(Vũ Trung tùy bút)

Thì ra cái cách y phục, theo mới,
đổi lạ, đều là làm những sự ngoa quỷ,
đều là làm cho phong tục thành ra
đơn bạc.

Người bất bẽ vớ lý như thế mà cô
Hồ-xuân-Hương yêu được thì thật có
cũng dễ tính. Nhưng ta nên biết lúc
anh chàng đình-Hồ được cái hân-
hạnh chiếm trái tim cô Xuân-Hương,
thì anh ta còn là một anh đồ phóng-
đăng thì trượt huỳnh huých. Mãi về
sau được vua Gia-long vời ra làm
quan, — từ bạch ốc nhảy một bước

đến công khanh, — anh ta mới bệ vệ
than cho phong-hóa suy đồi mà thôi.

Nếu Phạm-dinh-Hồ sống ở thời này
thì hẳn là chàng ta viết :

— Mái tóc đang rẽ giữa ngay ngắn
lại đem rẽ lệch về một bên làm mất cả
vẻ đoan chính của phụ-nữ. Làn tóc
đang vấn lằn dưới vành khăn lại đem
bỏ khăn đi mà vấn trần cài lược, thì
còn gì là vẻ trang nghiêm, nhũn nhặn
nữa. Cái cổ áo nó có cứng nhắc thì
mặc nó, cái vạt áo nó có suề-sòa hay
cộc lốc thì có cạo gọt, người xưa đã
làm ra như thế, nay cứ việc theo mà
làm như thế, lại còn lười thối thêm bớt,
chừa sửa đi, uốn éo đi, hỗn loạn đi.
Thực là làm toàn những sự ngoa quỷ,
vạn vân...

Nhị Linh

Mấy giải thưởng văn-chương của báo Thanh-Nghệ-Tĩnh

Báo Thanh-Nghệ-Tĩnh, ở Vinh, có đặt
mấy giải thưởng văn-chương :

I. — Phóng-Sự, hạn nộp bài dự-thi đến
15 Juin 1935

II. — Thơ id 15 Mai 1935

III. — Truyện ngắn, id 30 Avril 1935

Nhiều giải thưởng. Ai cũng có thể dự
các cuộc thi kể trên. Xem thể-lệ ở Thanh-
Nghệ-Tĩnh số 34 ra ngày 22 Mars 1935,
(Ở Hanoi, hỏi tại các hiệu sách : Nam-Kỳ-
Nhật-Nam, Quốc-Hoa, Nam-Long, Thọ,
Trưởng).

LANH và TRÉ MÃI THÌ NÊN DÙNG THUỐC VIÊN

ROBUR

== Giá rất rẻ ==

Mỗi hộp : 0 \$ 40

Một lần chữa { 2 . 10

6 hộp

ROBUR

ASSAGNE, 59, Rue Paul Bert — Hanoi

THUỐC LẬU

HAY NHẤT

(Thuốc lậu THƯỢNG-ĐỨC)

đã phân chất kỹ-càng bán tại Thượng-Đức, 15, phố Nhà Chung (Mission) Hanoi ; nhẹ 2,
4 ve ; nặng 6, 8, ve mỗi ve giá 0 \$ 50.

Kiến hiệu trong 4 tiếng đồng hồ, không công-phạt, không hại sinh-dục, hợp phủ tạng
mọi người mà bệnh nặng và lâu đến đau dùng cũng khỏi, trăm người không sai một. Có
nhân chữa khoán, không khỏi không lấy tiền, một giá đặc biệt để chiêu khách trong 2
tháng kể từ 10 Novembre 1934. Ở xa biểu tiền cước phí.

THƯ TỪ VÀ MANDAT ĐỀ : THƯỢNG-ĐỨC, Hanoi

CẦN NHIỀU ĐẠI-LÝ Ở CÁC NƠI

Chuyện Tuyệt

(Tiếp theo)

XXII

THẢO đặt vôi chén nước xuống bàn, lắng tai nghe, mắt ngơ ngác, Lâm hỏi :

— Việc gì thế mợ ?

Bỗng có tiếng trẻ bán báo rao ở xa xa :

— « Tân Văn... 6 trang... cô Loan giết chồng... »

Lâm hỏi :

— Cô Loan nào ? Mợ thử mua một số xem. Hay là Loan...

Thảo ra cổng một lúc rồi chạy vào hoảng hốt :

— Chính chị Loan, câu a !

Rồi hai người vội rãi tờ báo xuống bàn, cầm cúi đọc :

« Cô Loan, một gái tân thời, sau một cuộc cãi lộn với chồng và mẹ chồng, cầm dao đâm chồng chết. Hiện cô đã bị bắt giam... »

Lâm nói :

— Làm thế nào bây giờ ?

— Cậu viết thư xin phép nghỉ chiều hôm nay. Ta lại cụ Hai hỏi thăm tin tức rồi ta lại thăm chị ấy... Tôi có ngờ đâu đến nông nỗi này.

Lâm nói :

— Tôi thì tôi vẫn sợ từ lâu. Loan rất nóng tính mà bấy lâu chịu nhận được như thế, thể nào chẳng có ngày lòi thối. Nhưng biết đâu là Loan đã giết chồng. Về chỗ Loan đâm chồng, báo nói mập mờ lắm...

Thảo cau mày đáp :

— Báo này xưa nay vẫn ghét bọn gái mới. Hễ được dịp là họ công kích, họ cần gì đăng đúng sự thực. Chưa chi họ đã đặt điều nói xấu Loan rồi đấy. Cậu viết thư xin phép ngay đi rồi ta lại cụ Hai...

Lúc Lâm và Thảo đến nơi thì bà Hai đang ngồi khóc. Sau khi đã nghe bà Hai kể truyện lại, Thảo nhìn chồng nói :

— Thế này thì không sợ lắm. Loan có quyền chống cự lại.

Rồi nàng quay lại nói với bà Hai :

— Xin cụ đừng lo. Thưa cụ, chỗ chị Loan với con là bạn chí thân. Cụ cho phép con lo liệu mọi việc. Con xin đi chạy thầy kiện cãi. May ra thì không việc gì.

Bà Hai kể truyện xong lại khóc, hai tay dấm vào ngực than vãn :

— Nó làm khổ tôi. Nó làm rơ riệu

cả nhà tôi. Hai bác tính, tôi hiếm hoi có mỗi một đứa con, cũng tưởng gây dựng cho nó nên người tử tế, có ngờ đâu bây giờ tôi hóa ra mẹ một đứa con giết chồng. Nhục nhã chưa ?

Thảo đưa mắt nhìn Lâm, khó chịu. Người mẹ mà Loan yêu nhất đời, mà Loan vì muốn cho vui lòng đã hy sinh cả hạnh-phúc ái-tình,

hận gì cả. Chồng em chết oan, không phải em giết. Em không phải là một người giết chồng. Ra tòa, em cứ sự thực em khai, nếu có phải tù tội, em cũng đành lòng chịu nhận thứ hình phạt mà xã-hội đã định cho kẻ lỡ tay giết người.

Rồi Loan kể rành mạch việc đã xảy ra cho hai bạn nghe.

ngờ đâu lại là người thốt ra những câu trách móc, thóa mạ Loan như thế. Thảo muốn nói một vài câu phân trần, nhưng lại thôi, nàng biết là không phải lúc, nàng biết là bà Hai không sao hiểu được năng, cũng như trước kia không sao hiểu được Loan. Bây giờ Thảo mới thấy đúng câu của Loan vẫn nói với nàng hồi trước : « Hai mẹ con, hai thế giới, có thể yêu nhau chứ không thể hiểu nhau được ».

Lâm và Thảo từ biệt bà Hai để vào thăm Loan. Gặp Loan ở trong nhà pha, sau mấy tháng cách biệt, Thảo cảm động quá, ứa nước mắt khóc.

Loan nhìn bạn, ôn tồn nói :

— Chị vẫn bảo em nên can đảm. Em xin cam đoan cho đến phút cuối cùng, xin chị đừng buồn vì em.

Thảo đưa vạt áo lau nước mắt. Trông thấy bạn gầy gò, xanh xao và nghĩ đến bạn bấy lâu đã khổ sở, lại còn có ngày xa chân vào vòng tù tội, Thảo thở dài bảo Loan :

— Tôi hối hận lắm. Lúc khuyên chị, tôi không tưởng đâu đến nông nỗi này.

Loan đáp :

— Không, chị không có lỗi gì cả. Mà em cũng không có lỗi gì với ai. Em chỉ buồn rằng vì em mà một người đã chết, chứ em không hối

— Đấy, chị xem, chỉ là một việc cãi nhau xoàng như ta thường thấy ở các gia-đình. Xảy ra án mạng như thế này là một sự bất ngờ, chỉ vì lỡ tay mà ra.

Lâm nói :

— Chỉ sợ người ta dựa vào cơ mình bắt phục tòng chồng và mẹ chồng, cho mình định tâm giết người vì căm tức.

Thảo ngắt lời chồng :

— Dầu sao, chị ấy cũng có quyền chống cự lại những khi thấy nguy đến tính mệnh. Việc này không lo, đã có trạng sư.

Rồi Thảo cầm tay Loan âu yếm nói :

— Chị cứ để chúng tôi lo liệu hết cách để chị khỏi vòng tù tội. Vì một người như chị đã chịu đau khổ trong bao lâu, không lẽ nào lại còn phải chịu đau khổ nữa.

Lúc sắp từ biệt Loan, Thảo còn ghé vào tai bạn dặn nhỏ :

— Cốt nhất là chị nhớ đừng dă động gì đến việc của chị với Dũng. Loan mỉm cười chưa chút, đôi mắt mơ màng nhìn bạn, sẽ gât.

XXIII

Hoạch ra bàn giấy vừa lục tìm quyển sổ tay vừa hỏi Dũng :

— Bây giờ thì anh định đi đâu ?

Dũng cười đáp :

của Nhật-Linh

— Đi cắt tóc để còn diện với tiểu thư Hà-thành. Anh tính ở rừng về, đầu tóc thế này thì ma nào nhìn. Còn anh, anh đi đâu bây giờ ?

— Tôi ra tòa.

— Hôm nào anh cũng ra.

— Không. Hôm nay bắt thường. Dũng hỏi gặng :

— Có việc gì quan-hệ không ?

Hỏi vậy nhưng Dũng đã biết bạn ra tòa vì việc xử Loan.

Hoạch hỏi lại :

— Chắc anh có biết cô Loan ở phố Mỏi ?

Dũng thần-thờ đáp :

— Có, hơi quen. Từ độ cô ấy còn đi học, mà hồi ấy thì ai không biết Loan.

Hoạch nói :

— Sau cô ấy lấy chồng ở ấp Thái-hà, lòi thối với chồng, với mẹ chồng, em chồng, cô chồng, họ hàng nhà chồng. Mới đây cầm dao giết chồng. Hôm nay tòa xử việc ấy.

Rồi Hoạch kể cho Dũng nghe đầu đuôi câu truyện, tuy Dũng đã xem báo biết rõ cả.

— Anh ra với tôi cho vui.

Dũng đáp :

— Tôi phải lại đảng kia, nhưng nếu kịp, tôi sẽ lại xem. Anh phải đi viết tường thuật ?

Hoạch đáp :

— Không, nhà báo đã có người riêng về việc ấy. Tôi ra coi cho biết, vì việc này là một việc to tát. Các báo cãi nhau dữ dội lắm.

Dũng về Hanoi đầu không cho ai biết, đầu cả Lâm và Thảo. Thấy Hoạch là người bạn thân mà lại không biết là chàng có quen thân với Loan, nên Dũng về Hanoi tìm ngay đến nhà Hoạch. Dũng lại có cảm tình với Hoạch, nhất là từ khi thấy tờ báo mà Hoạch đứng chủ bút về phe mới mà bệnh vực Loan một cách sốt sắng.

Dũng hỏi bạn :

— Báo anh về phe nào ?

— Bệnh Loan. Không phải là bệnh Loan vì Loan giết người, Loan giết chồng hay không, hôm nay còn đợi tòa xử. Bây giờ chỉ biết, Loan một cô gái mới lòi thối với nhà chồng, một gian-đình cũ. Một bên thì cho

Có dự cuộc thi của C. P. A.

THUỐC NỖ HIỆU: **CHEDDITE**

DÙNG VỀ VIỆC BẮN MỎ, HANG ĐÁ
RÊ TIỀN, CHẮC-CHẴN, MẠNH-MỀ

BÁN TẠI HẰNG

OMNIUM Indochinois

Xưởng chế tạo độc quyền ở Đông Pháp
của hiệu thuốc nỏ: **CHEDDITE**

Xưởng chế tạo ở Phú Xá — BẮC-KỲ
Buồng giấy: 5, Boulevard Bobillot à HANOI

Giấy nỏ: 73

Ở xa biên thư về thương lượng

HIỆU THUỐC TÂY HÀNG GAI

PHARMACIE de HANOI - 13, Rue du Chanvre, 13

HOÀNG-MỘNG-GIÁC VÀ NGUYỄN-HẠC-HẢI

BẢO-CHẾ HẠNG NHẤT TRƯỜNG ĐẠI-HỌC PARIS

Chính chủ - nhân tiếp khách và trông nom chế các đơn thuốc cần thận

CÓ BÁN: Rượu bổ Vin Tonique Alexandra 1\$95

là lỗi ở Loan, cho Loan là một gái mới hư thân, mất nết, một bên thì cho là lỗi ở gia-đình cũ và công kích cái chế độ gia-đình đã bắt mọi người không có quyền sống một đời riêng. Một bên thì cho là Loan lộng quyền, một bên thì cho là mẹ chồng và chồng lạm quyền.

Dững nói:

— Tôi thì tôi cho không phải lỗi bên nào cả—vì nếu thế thì hiện giờ biết bao nhiêu người có lỗi. Trong bất cứ gia-đình nào, hẳn cứ có người mới, người cũ, là xảy ra những câu chuyện bất bình như thế. Lỗi đó ở chế độ, ở hai quan niệm khác nhau của hai bọn người phải chung sống.

Nói đến đây, Dững buồn rầu nghĩ tới việc riêng của chàng đối với gia-đình. Người nhà bùng lên hai cốc cà phê. Dững vừa cầm thìa khuấy đường vừa nói:

— Biết bao nhiêu người chịu đau khổ yên lặng mà không ai biết. Loan cũng vậy. Nếu không xảy ra vụ án mạng này mà các báo nói đến, thì Loan cũng chỉ là một người yên lặng chịu đau khổ một đời...

Dững nghĩ thầm:

— Minh sinh ra làm trai nên đã có cái may thoát khỏi ra ngoài vòng.

Chàng hối hận rằng chính chàng đã vô tình đẩy Loan vào nơi sâu khổ. Chàng lăm bầm:

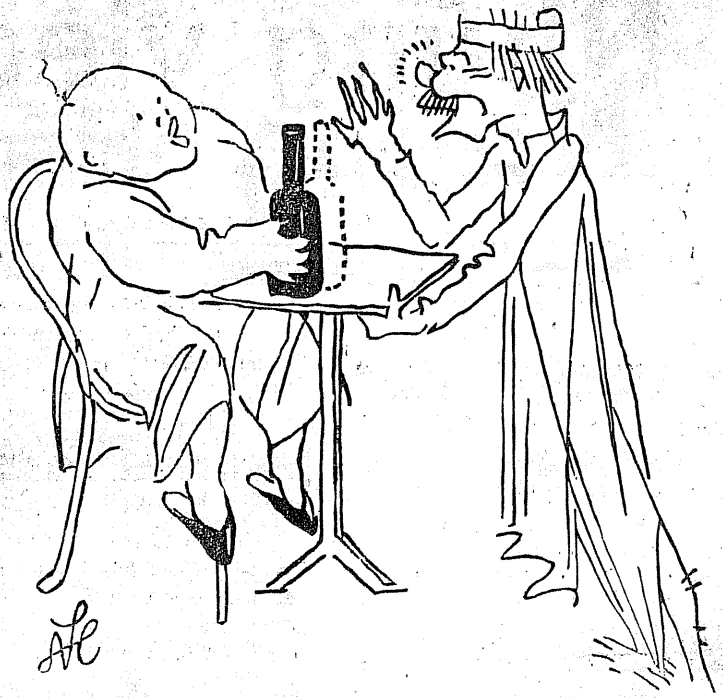
— Cô Minh-Nguyệt, cô Lệ-Hồng là những người đã chết rồi mà họ cũng nhẫn tâm không tha, còn mai mỉa, chê bai, huống chi như bây giờ đối với Loan, một gái mới mà họ cho là đã định tâm giết chồng để thoát ly... Đối với những người tận tâm với chủ nghĩa đại gia-đình như thế, thì hẳn thuận với gia-đình là tốt, mà ngược với gia-đình là xấu, cái quyền sống riêng không thể kể đến được Phen này mà Loan được tha...

Dững đặt cốc vội hỏi:

— Anh chắc Loan được tha?

— Không chắc lắm. Nhưng nếu Loan được tha, thì đổ Loan yên thân được với họ. Anh tính Loan còn có thể nào sống lẫn với những người nệ cổ ấy được nữa. Mà những người này, ở xã-hội mình còn nhiều lắm. Loan thoát khỏi móng vuốt mẹ chồng, thoát khỏi tù tội, nhưng sự rầy vò cay nghiệt của cái xã-hội cũ kỹ này thì suốt đời Loan, Loan khó lòng tránh nổi.

Lúc Hoạch đi rồi, Dững ngồi đánh riêm châm thuốc lá hút. Còn một giờ đồng hồ nữa thì tòa bắt đầu xử. Dững định ngồi hút thuốc lá đợi đến giờ ra tòa án, nhưng chàng nóng ruột không sao ngồi yên được, cầm mũ ra phố chơi cho khuấy khỏa. Chàng có ý chọn những con đường vắng để khỏi gặp người quen và định đến tòa án

L.T. — Ô, hai chai rượu.

X.X. — Tôi giữ chai này, còn chai kia về phần bác.

VUI CƯỜI

Của N. V. Báo Hanoi

ở tù

Lý Toét — Phải, cái phòng nhà tù này hẹp quá, chứ giá rộng nhiều hơn nữa để mình đem vợ con vào ở thì có phải là đỡ tốn không.

Của H. T. T. Saigon

1. Sạch hơn

— Ông làm ơn bán cho đôi bit-tút. Người bán— Thưa bá, thứ đàn ông hay thứ đàn bà?

— Thưa đàn ông, cho chồng tôi.

— Thưa bà, bằng tờ hay bằng chỉ vải?

—

— Thưa bà, như của tôi dùng đây có được không?

— Không! không! Sạch hơn kia!

2. Thuốc ngủ

— À, chị Tư, anh Trước ở nhà thuốc có mang thuốc ngủ lại cho tôi chưa?

— Thưa ông chưa.

— Vậy chị làm ơn chạy lại nói với anh ấy, nếu trong 15 phút nữa không mang thuốc lại, tôi sẽ ngủ mất không chờ nữa đâu!

Của Tiến Hanoi

Lý Toét ăn cơm tây

Ba Éch mời Lý Toét vào ăn cơm tây.

Khi ăn, Ba Éch bày cho Lý Toét cách dùng dao, đĩa, nhưng Lý Toét lung tung mãi không làm được, phát cáu nói: « Thôi, chả vẽ! » Rồi quay lại bảo bồi: « Thầy lấy hộ tôi đôi đũa. »

Được đũa rồi, Lý Toét lại đòi nước mắm, nhưng Ba Éch lừ mắt, Lý Toét biết mình quách, quơng nói:

— À, mà thôi cũng được. Rồi gặt gù

nhắm rượu vang với đồ ăn lạ miệng, ra ý khoái lắm. Bỗng cụ nhìn Ba-Éch nói khẽ:

— Này bác Ba, ta gọi lấy cơm thôi nhé, xem cơm tây cơm tiếc ra làm sao.

Của Đ. Lân Hanoi

1. « Kem » gì?

L.T. — Bác Xã ạ, ở tỉnh họ bán thứ « kem » đánh mặt thì trắng, mà sao lại còn thứ « kem » gì lại đen sì và vàng xoe nữa?

X.X. — « Kem » trắng để cho Tây đánh, « kem » vàng để cho... Annam đánh, còn « kem » đen để cho Tây-đen đánh.

2. Ông nói gà...

— Bác có dầu không, hở?

— Bác hỏi để làm gì?

— Để tôi xin một ít.

— Rõ khéo! Dầu thì tôi hưởng, chứ bác là gì mà lại định xin xỏ!

— Rõ cái chị này làm bộ chữa! Xin một « lá dầu không » không cho thì thôi, làm gì mà nặng lên!

— ???

3. Trái... ngược

— Khi ăn cơm, em có vô phép thầy me em không?

— Có ạ.

— Ủ, thế là em không vô phép.

— ???

— Còn em em, nó có vô phép không?

— Không.

— Nếu nó không vô phép là nó vô phép! Nó muốn không vô phép thì nó phải vô phép!

— ???

TRỪ ĐAU BỤNG MÁU — BỔ HUYẾT ĐIỀU KINH

Bạch Phụng Điều Kinh Hoàn số 37

Phụ-Nữ được mạnh khỏe đều nhờ nơi máu huyết. Nếu máu huyết tốt, kinh nguyệt điều, thì trong người khỏe khoắn, tráng kiện tinh thần, đầy sân lan quế. Nếu máu huyết không tốt, kinh nguyệt chẳng điều, thì trăm bệnh đều sinh, khó mong thai nghén. — Thuốc Bạch phụng điều kinh hoàn là tiên đơn giúp Phụ-Nữ, chủ trị: Kinh nguyệt không điều, hoặc trời, hoặc sụt, hoặc 2, 3 tháng mới có một kỳ, hoặc một tháng có hai lần, hoặc gần tới kinh kỳ đau bụng dữ dội, hoặc tới kinh kỳ, huyết xấu ra ít, hoặc trong bụng có cục máu trờng lên, trờng xuống đau bụng tức ngực.

Người phải các bệnh trên đây, trường phục Bạch phụng điều kinh hoàn, các bệnh đều hết, kinh nguyệt đặng điều. Khi kinh nguyệt được điều, thì tiếp trường phục Song liệu điều kinh hoàn số 7 là thuốc đại bổ huyết, cho phì mĩ, và mau có tai nghén. — Thuốc số 37 và số 7 giá 0\$80 mỗi hộp, dùng 5 hôm.

VÔ-VĂN-VAN DƯỢC-PHONG Thudaumoi (Nam-kỳ)

Đại lý—**HANOI**: Nguyễn văn Đức, 11, Rue des Caisses — **YÊN-BAI**: Maison Phú Thọ, 8, Yên Lạc — **PHÚ-LÝ**: Bùi long Tri — **NAM-DỊNH**: Việt Long, Sau Chợ Cửa - Trương — **HONGAY**: Hoàng Đào Quý — **THANH-HÓA**: Gi Long được phòng VINH: Sinh Huy, Rue Maréchal Foch — **THÁI-BÌNH**: Trần văn Nhã, Maison Phúc Lai — Trục Ninh hiệu à **ĐÔNG-ĐÔNG**.

Có dự cuộc thi của C. P. A

Kể từ ngày 1er Mars 1935, phòng thăm bệnh của bác sĩ **Nguyễn-Hải** sẽ dọn sang phố Thọ Ruộm số 35 : n° 35, rues Jean Soler et Richaud (cùng một số nhà) Giáy nói số 410.

BÁC SĨ

NGUYỄN HẢI

Kính cáo

Những việc chính cần biết trong tuần lễ

TIN NGOÀI BẮC

Đổi thể lệ việc xin giấy phép cầm lái ô tô hàng

Một đạo nghị định ngày 7-3 vừa rồi đã đổi lại thể lệ việc xin giấy phép cầm lái ô tô hàng. Người tài xế chỉ được làm nghề này nếu có đủ các điều kiện về sức khỏe định theo mệnh lệnh định theo nghị định này.

Cho thuê việc giữ xe đạp

Hanoi — Thành phố định cho gọi thuê việc giữ xe đạp ở trước các chợ, nhà ga, nhà bưu-điện, nhà Gò-đa, ... mà tới nay là mỗi lợi của một bọn trẻ con.

Đã có mấy người bỏ thuê việc giữ xe đạp ở chợ Đồng-xuân. Thành phố cho lấy mỗi xe một xu, hạn thuê là một năm.

Học-sinh được cấp học bổng sang Pháp, đi tàu không mất tiền.

Từ nay các học-sinh được cấp học bổng theo học bậc đại học Pháp được đi tàu sang Pháp và về không mất tiền.

Số phí tổn này do các xứ đã cấp học bổng ấy chịu (nghị định ngày 10-3-35.)

Những bị-cáo về vụ chém rụng 4 đầu được tha bổng

Haiduong. — Hồi 7 giờ chiều hôm 14/5 năm ngoái, 5 người lạ mặt vào nhà Trịnh-tu-Nghĩa làng Trung-lương. Hai-đương, chối hết người nhà Nghĩa lại, rồi cầm dao lần lượt chém đầu Nghĩa cùng đầu 2 con và cháu Nghĩa rơi xuống đất. Trừ đàn bà và trẻ con được thoát nạn.

Trước tòa án, vợ Nghĩa có nhớ mặt hung-thủ, và nói là hai hân văn hiềm khích nhau. Nhưng vì không đủ chứng cứ buộc tội nên tòa đã tha bổng cho bị cáo nhận.

Làm tiền trình Khải định giá

Hadong. — Tại một nhà phố Vĩnh-hồ, gần Ngã-tứ Sở, người ta mới bắt được hai cái máy làm tiền Khải-định giả, rất nhiều thau và trình đã đập thành rồi. Tất cả 5 người cùng tang-vật đã bị bắt đưa về Hanoi.

Các bạn nhớ xem những quảng cáo dự cuộc thi của C.P.A.

THORADIA

Sắc đẹp là biểu hiện của sức khỏe

Sửa-trị sắc đẹp là thuộc về y-được-khoa. Thử trang-sức nào không có tính cách sửa-trị thì dùng vô hiệu quả.

Chỉ có được-sĩ mới có quyền bán thử trang-sức có tính cách sửa-trị — Bởi vậy những cách chế hoá theo phương-pháp Tho-Radia vừa tôn sắc đẹp, vừa sửa-trị, chỉ có tại các tiệm bảo chế.

Vì có chất Thorium, chất Radium, chất Titane và chất baume du Pérou chế-hoá, theo cách của Bác-sĩ Alfred Curie, nên kem, phấn và sà-phông Tho-Radia dùng rất công hiệu cho sắc đẹp và làm cho da-nẻ được tươi-tĩnh luôn.

Thụt kết 22.000p. của cuộc xổ số tương tế.

Số sách tính lại xong, người ta đã rõ số tiền ông Lecat thiếu của cuộc xổ số tương-tế là 22.000\$00

Luật sư Bernard xin tòa xử M. Lecat ở tòa Tiểu hình.

Đồng-dương bán than cho Ý (mỗi năm 30 000 tấn.

Theo một tờ báo của Anh ở Singapore, Ý vừa ký với Đồng-dương một bản giao kèo mua mỗi năm 30.000 tấn than của Đ. D. Nhờ tờ giao kèo đó, Đ. D. có thể cạnh tranh nổi với Anh về than đá.

Hội làm phúc thánh Vicente

Một hội làm phúc do các các thanh-niên công-giáo chủ-trương đã được phép lập ở Hanoi. Hội này theo kiểu mẫu hội thánh Vicente ở Paris (Conférence de Saint Vincent de Paul à Paris) Mục-dịch hội là giúp đỡ người nghèo khổ, không phân biệt nòi giống và tôn-giáo.

HỘI VINCENTE

TIN KINH-ĐO

Chức « Tạm phái ngự tiền văn phòng »

Ông Nguyễn-duy-Quang, người Bến-tre (Nam-kỳ) bạn học của đức Kim-thượng

khí ngài ở Pháp, vừa được bổ vào Kinh, lĩnh chức « Tạm phái ngự tiền văn phòng » (attaché au Cabinet impérial).

Hoàng-thượng đặc ân tiền lương cho ông mỗi tháng là 180\$00

Bộ Xã-dân kinh tế lập tại bộ Lễ hiện thời

Huế — Bộ Xã-dân kinh tế có lẽ lập tại bộ Lễ hiện thời, cạnh bộ Lại và bộ Hình. Còn bộ Lễ sẽ dọn chung về với bộ Công.

Hội đồng Cứu-Tế giúp nạn dân

Hà-tĩnh và Đồng-hới

Ngày 11 Mars, Hội đồng Cứu-Tế giúp nạn dân Hà-Tĩnh và Đồng-Hới đã gửi vào Hội-dồng Cru-tế trung-ương ở Huế được một vạn đồng; đây mới là một phần tiền quyền được ở Bắc-kỳ.

HỘI CỨU-TẾ

TIN TRONG NAM

Cuộc bầu cử tại Hội đồng quản hạt

Saigon — Kết quả cuộc bầu cử lại ngày 17-3:

Khu thứ nhất — Các ông: Võ-hà-Tri, Trần-văn-Khả.

Khu thứ hai — Các ông: Nguyễn-phan-Long, Huỳnh-văn-Chính.

Hội Vạn-Quốc Tiết-Kiệm

(Hội tư bản lập theo nghị định ngày 14 tháng tư năm 1916)

Vốn của hội đã nộp đủ cả rồi là:

1.000.000 lượng bạc Thượng-Hải và 8.000.000 quan tiền Pháp

XỔ SỐ HOÀN VỐN CHO PHIẾU TIẾT-KIỆM

Mở ngày 28 Février 1935

Chủ tọa: Ông SOULET Tổng lý nhà Pháp-hoa ngân hàng ở tại Saigon

Dự kiến: Các Ông: NGUYỄN VĂN THINH, TRỊNH HỮU KHANH

Cách thức số 2 — Bộ số 734		
16747	Ông Lê văn Biên ở Thái-bình đã góp 52\$ nay được lĩnh về.	\$ 500,00
8226	— Phạm văn Quỳnh, 53, phố Hàng Giấy, Hanoi đã góp 46\$ nay được lĩnh về.	250,00
7211, 12354, 13642 — Ba phiếu này không đóng tiền tháng, không được dự phần xổ số trên đây		
Cách thức số 3 — Bộ số 1044		
1214	Bà Nguyễn thị Thanh ở Gocong đã góp 576\$ nay được lĩnh về	1.000,00
2817	Ông Hồ viết Luân ở Vĩnh đã góp 20\$ nay được lĩnh về	125,00
Cách thức số 3 — Xổ số chia tiền lợi		
4/8	Ông Geiler ở Saigon	402,68
Cách thức số 5 — Hoàn vốn gấp bội		
4135	Ông Phan văn Hao ở Sadec đã góp 9\$ nay được lĩnh về	1.000,00
Cách thức số 5 — Hoàn nguyên vốn — Bộ số 2220		
10135	Ông Phu Bat ở Rạch Gia đã góp 20\$ nay được lĩnh về.	500,00
19581	— Mai Hoa ở Tuy Hòa đã góp 5\$ nay được lĩnh về.	500,00
6437	Bà Tiên thị Thanh ở Rạch Gia đã góp 9\$ nay được lĩnh về	200,00
8314	Phiếu Vo Danh ở Saigon phiếu đóng tất một lần nay được lĩnh về.	306,00
1904	Ông Hoàng văn Triều làng Phương Liệt, Huyện Hoàn Long Hadong đã góp 8\$ nay được lĩnh về	200,00
14019, 3788, 7280 — Ba phiếu này không đóng tiền, không được dự phần xổ số trên đây		
Cách thức số 5 — Xổ số miễn góp — Bộ số 964		
11448	Ông Phương tuat Tai ở Saigon có phiếu.	500,00
15172	Nguyễn khắc Thông ở Phú Thọ có phiếu.	500,00
9100	Sam phan Hao ở Cantho có phiếu.	200,00
11971	Marigny ở Saigon có phiếu.	200,00

Mỗi phiếu trúng ra trong cuộc xổ số trên đây đều được đổi ra một phiếu tất góp ý số vốn mua, không phải đóng tiền tháng nữa và có giá bán lại liền và được đủ 3 cuộc xổ số mỗi tháng về hạng phiếu số 5.

910, 12118 — Hai phiếu này phòng đóng tiền không được dự phần xổ số trên đây.

Số tiền hoàn vốn gấp bội cho phiếu số 5 về tháng ba tây định là 5.000\$ và sẽ mở vào ngày thứ năm 28 tây

Khu thứ ba — Ông Trương-công-Thần.

Khu thứ tư — Ông Phan-văn-Thiết.

Khu thứ năm — Ông Trần-trình-Huỳnh.

Một người Pháp buôn thuốc phiện lậu bị bắt.

Saigon — Gần đây lính sở Thương chánh đã bắt được một người thanh niên Âu tên là D... đang bán hai ki-lô thuốc phiện lậu Văn-nam tại trước dinh Thống-đốc Nam-kỳ. D... đã bị bắt và chờ xét xử.

TIN ĐỨC

Hitler xé hiệp ước Versailles

Ngày 16-3 vừa rồi, Hitler đã đạt cho dân chúng một tờ tuyên cáo bủy hiệp ước Versailles và nước Đức quả quyết tự do hành động.

Chánh phủ Đức đã phát biểu cương bách dân đầu quân.

Chính phủ Pháp đã gia hạn việc đầu quân lên hai năm.

TIN PHI CHÂU

Ý muốn chiếm Abyssinie.

Thủ tướng Mussolini đã phái mấy mươi ngàn quân và súng đại bác sang đóng ở biên giới Abyssinie, một nước da đen độc lập ở Phi-châu, chỉ chục chiếm nước ấy. Abyssinie đã tuyên bố kháng cự đến kỳ cùng với Ý, nếu Ý định chiếm nước mình, tuy dân số chỉ có 6 triệu người.

Ông Renard Toàn-quyền thuộc địa Pháp

ở Phi-châu bị thiệt mạng về nạn máy bay

Ông Renard, Toàn quyền thuộc địa Pháp ở Phi-châu cùng phu nhân và thiếu tá Bomingue, đại úy Gaulard, phó quản Ditle và hai người tùy tùng, đáp máy bay từ Brazaville gặp bão, đều thiệt mạng.

Tại Đồng-dương, các công sở đã kéo cờ để tang ông Toàn quyền Renard.

CINÉMA PALACE

Le Meilleur Spectacle de Hanoi

TUẦN LỄ NÀY — Chiều phim:

CHANSONS DE PARIS

Chuyện phim rất vui và cảm động do hai tài tử: Georges Thill và Armand Bernard sắm vai chính. Xin kính mời các ngài mau mau lại nghe những điệu hát mê hồn của kếp hát trừ danh Georges Thill, những điệu hát tối tân du dương thánh thót như đưa hồn vào cõi mộng; phim những tiếng hát của thành Paris chỉ còn chiếu đến thứ ba 2 Avril nữa là hết.

CINÉMA TONKINOIS

PARLANT ET SONORE

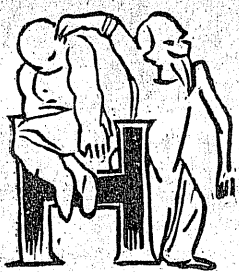
Từ thứ sáu 29 Mars đến thứ ba 4 Avril 1935

Ngày nào cũng chiếu buổi ban ngày từ 5 giờ 30, chủ nhật bắt đầu từ 5 giờ. Thứ năm và chủ nhật có chiếu hai buổi matinée scolaire bắt đầu từ 2 giờ.

Chiều phim.

LA BATAILLE

Một phim mà các bạn đang mong đợi do những tài tử trừ danh mà các bạn rất yêu: Charles Boyer, Annabella, Roger Karl, Betty Stockfeld và Inkijinoff sắm vai chính. Phim quay ở bên Nhật Bản, phỏng theo quyền trường thiên tiểu thuyết của nhà văn sĩ Claude Farrère. Một phim chưa từng thấy có: có những trận đấu chiến trên mặt bể trông đúng mình ghê sợ; người chết, tàu ngầm đắm, những phong cảnh lạ bên Nhật Bản. Các ngài đến xem phim này rồi ra muốn xem đi xem lại mãi không chán vì là một cuốn phim tuyệt tác, không phim nào sánh kịp.

ÉT truyện ma, họ
kể sang truyện
trộm cướp. Một
người nói:

— Cướp thì rất
tâm thường.
Chúng chỉ cậy
số đông rầm rộ
kéo đi phá

phách Nghe bắn một phát súng chỉ thiên
ở tận đằng xa, đã chạy như đàn vịt...

— Phải, trộm mới đáng sợ. Một mình
lên vào nhà người ta. Làm sao cho chó
không sủa, cho đầy tớ không biết, đi
trong buồng tối, sao cho không đụng
chạm bàn ghế, đồ đạc, nhờ chủ nhà
thức giấc, bắt chước sao cho hết tiếng
chuột chạy, nằm im ở một số kín cho
người ta không trông thấy mình...
Thực là một nghệ thuật... rất phiền
phức.

Mọi người cười ồ:

— Ăn trộm là một nghệ thuật?

— Một nghệ thuật hẳn chứ. Đây tôi
nói nghệ-thuật vì nghệ thuật, xin đừng
ai đụng chạm tới vấn đề luân lý xã-
hội.

— Nhưng bắt trộm cũng là một nghệ
thuật, nghệ thuật vì nghệ thuật mà
vẫn ở trong phạm vi luân lý xã-hội.

Câu trả lời nhỏ nhẻ khoan thai khiến
ai nấy đều quay lại. Người vừa nói là
một ông già ngoài sáu mươi tuổi, vẻ
mặt rắn rỏi hồng hào tuy hai má đã
răn reo, và mái tóc, chòm râu đã bạc.
Thực là một ông lão quốc thước. Có
người hỏi:

— Thưa cụ, hẳn là cụ biết nhiều câu
truyện lý thú về cách bắt trộm.

Ông già mỉm cười, ung dung nói:

— Không, truyện lý thú thì tôi
không biết. Nhưng tôi có bắt được
trộm một lần.

Mọi người reo mừng:

— Ô! Khá lắm nhỉ!

— Bắt được bao giờ, thưa cụ?

— Chắc hồi đó cụ còn trẻ?

— Cụ bắt bằng cách nào thế?

Chờ cho im lặng hẳn, ông cụ bắt
đầu kể:

— Ba năm trước...

Một người kinh ngạc hỏi lại:

— Mới ba năm nay thôi?

Như không đề ý đến kẻ ngắt lời
mình, ông già kể tiếp:

— Ba năm trước... Nhưng nếu tôi
không tả rõ nếp nhà tôi ở thì các ông
khó lòng mà hiểu được. Nhà tôi ở phố
hàng Giấy, chia ra ba ngăn. Ngăn ngoài,
một gian nhà, cửa bức bàn, không có
gác, là một ngôi hàng bán mặt, vì tôi
buôn mặt. Qua một cái cửa vào ngăn
giữa, chỗ tôi ở. Ngăn này có hai căn
gác nhỏ thấp, từng dưới thông nhau
thành một gian phòng dài, kê cả cái
sàn có mái nối liền hai nhà lại với
nhau. Trong cùng là ngăn bếp.

BẮT TRỘM

«Xưa kia, nghĩa là trước khi xảy ra
vụ trộm, vẫn có vợ chồng thẳng cả ở
cùng nhà với tôi. Nhưng nó vừa đến
hạn phải đi làm giáo học trên
thượng-du hai năm. Thành thử trong
căn nhà rộng rãi ấy, chỉ có mình tôi,
với một đứa cháu gái ngồi coi hàng và
một thằng ở trông nom quét dọn cùng
là gánh nước làm cơm.

«Tôi đến, thẳng
Tí — tên thằng ở —
thu xếp đóng cửa
hàng rồi vào ngủ
trong bếp. Đó là
một thói quen trong
các nhà buôn bán.
Vì để nó ngủ ở ngoài
hàng, sợ đêm hôm
nó mở cửa đưa
trộm cướp vào nhà.
Ở ngăn giữa thì gian
ngoài có giường
ngủ của tôi, — một
cái sập gụ, — gian
trong, giường ngủ
cháu Thu mới mười
bốn tuổi. Còn trên
gác thì vẫn bỏ không
từ ngày vợ chồng
con tôi đi xa vắng.

«Tôi kể dài giọng
như thế cũng biết
là làm khó chịu cho
các ông lắm, nhưng
tôi đã nói, nếu
không tả rõ ràng
chỗ ở ra thì các ông
không hiểu được.

«Nửa đêm hôm ấy... tôi bỗng thức
giác... Không hiểu sao, hình như tâm
linh vụt báo cho tôi biết nhà có trộm,
tuy đêm khuya vẫn im phăng-phắc.
Lẳng tai nghe... hai con chuột đuôi
nhau. Tôi mỉm cười lấy làm tự thẹn
về cái tính nhút nhát và hay ngờ vực
của tôi. Nhưng giữa lúc toan trở
mình quay mặt vào phía trong, thì ở
một ngăn tủ đứng kê ở một góc nhà,
tôi thấy lóe một tia sáng rất mau như
cái chớp loáng. Tôi định thần nhìn kỹ
về phía cái tủ ấy mà tôi dùng để chứa
tiền nong cùng là các đồ quý giá. Dần
dần, dưới ánh ngọn đèn hoa kỳ hiện
ra hình mờ mờ một người lực lưỡng...»

Một người nghe truyện hỏi:

— Cụ hô hoán lên chứ?

— Không. Các ông tính nhà vắng,
cháu thì nhỏ, mình thì già, mà tên
trộm thì khỏe, và thế nào nó chẳng có
khí giới đề phòng thân. Thấy động,
chẳng biết gì nó hãy thí cho mình một
nhát dao đã... Vì thế, tôi nằm im, lim

dim cặp mắt nhìn qua cái màn sô...
Tên trộm quay đầu lại, có lẽ nghĩ ngợi
điều gì, rồi se sẽ... se sẽ... khép hai
cánh cửa tủ lại... Một tiếng chuột rúc...
tên trộm biến mất...

«Tôi đã toan dậy, nhưng vẫn còn sợ
hãi, do dự...

«Bỗng có tiếng động ở trên mái nhà
cầu, tôi ngược mắt nhìn: một màu

giấy thừng lòng
thông đang từ từ
kéo lên. Thì ra tên
trộm rờ mái nhà,
thả giây leo xuống...

«Tôi toan hô hoán
kêu trộm. Nhưng
chợt nghĩ ra làm
thế vô ích. Một kẻ
có gan rờ mái ngói
thả giây vào một
nhà lạ thời khi nó
ra thoát rồi, có tài
thành cũng không
đuổi kịp nữa. Và
trong tủ, hiện tôi
cũng không có
nhiều tiền. May
cho tôi biết bao,
những món tiền họ
ban chiều tôi đi thu
chưa ai chịu nộp
hết.

«Vì thế tôi bình
tĩnh yên lặng nằm
ngắm tên trộm lạ
lùng kia đặt lại rui,
lộp lại ngói. Tôi
nói lạ lùng là vì nếu
nó là một tên trộm

lầm thường thì không khi nào nó
thêm lộp lại mái nhà cho người mất
trộm...»

Một người cười nói:

— Mà cụ cũng lạ lùng lắm nữa. Mất
trộm mà còn tò mò nằm nhìn xem kẻ
trộm lộp lại mái nhà ra sao.

Ông lão mỉm một nụ cười rất có
duyên:

— Phải, quả tôi cũng có tính hơi
tò mò. Khi thấy yên lặng hẳn, tôi mới
dậy vắn đèn. Cái tủ vẫn đóng khít, mà
vẫn... khóa. Thì ra, các ông ạ, giữa
lúc chuột rúc là lúc chú thích vắn
khóa đấy. Tôi mở tủ ra coi, các vật
không suy suyền một li. Tám tờ giấy
bạc một đồng và một đồng hào rời
vẫn còn y nguyên. Tôi soát lại nhà
một lượt, tịnh không mất một tí gì
gọi là có.

«Tôi liền tắt đèn ngồi suy nghĩ:
«Tên trộm kỳ quái thực! Khó khăn
lắm mới vào lọt được nhà mình, thế
mà lại chịu ra không. Hay là...»

«Tôi chợt nhớ tới thằng Tí. Tôi vẫn
ngờ rằng nó gian và vắn định bụng
đuổi nó đi. Buổi sáng, tôi lại bảo nó
coi nhà đề tôi đi thu tiền họ. Thì ra nó
biết mỗi kỳ số tiền họ tôi thu về có tới
hơn nghìn bạc, nên nó đi báo với
đồng đảng của nó. Tôi đoán chắc điều
đó là đúng, vì lúc ban chiều thằng Tí
xin phép tôi đi chơi mãi gần tối mới về.

«Biết vậy, tôi tăng lơ như không xảy
ra sự gì hết. Rồi ba hôm sau, tôi lại đi
thu tiền họ, đem về rở la liệt ra giường
đếm đi, đếm lại. Thằng Tí đi qua, vờ
nhìn thẳng, nhưng tôi cũng nhận thấy
nó liếc tới những tập giấy bạc của tôi.

«Chiều hôm ấy, không đợi đề nó
xin phép, tôi liền sai nó vào Hào đồng
đưa một bức thư cho một người bạn,
và dặn nó ngủ lại đó một đêm, mai về
cũng được. Thôi, anh nhỏ sung sướng
như mở cờ trong bụng. Đã có dịp đi
báo đồng đảng, mà chính đêm chủ
mất trộm, mình lại ở xa nhà những
mười mấy cây số, còn ai ngờ vực
được mình nữa...

«Đêm đã khuya tôi tắt hết đèn, nằm
chờ đợi...

— Chờ kẻ trộm à, thưa cụ?

— Chứ còn chờ ai nữa!... Mãi vào
khoảng hai giờ sáng, mới có tiếng động
ở trên mái nhà cầu. Tôi cười mỉm
mỉm mừng thầm... Đêm khuya thanh
vắng mà lại đã biết trước, nên tôi nghe
rõ tiếng đặt từng viên ngói một...

«Bỗng ròi bôm một tiếng thực to.
Tôi vờ hỏi:

«— Cái gì thế, mày?

«Rồi vờ trở mình quay mặt vào
phía tường.

«Một lát lại có tiếng «phòm phốp»
nhurai cố sức rút chân ở trong bùn ra.
Tôi quay ra nói một mình: «Quái!
Dễ nhà có ma chẳng?» Nhưng tôi vẫn
không dậy.

«Cứ thế trong hơn một giờ đồng hồ,
hể chung quanh im lặng thì tôi nằm
yên, hể hơi có tiếng động chạm là tôi
lại cất tiếng hỏi.

«Về sau, ý chừng chú trộm ta hiểu
thấu mưu cao của già này, nên đành
chịu hàng:

«— Lay cụ, con xin cụ ra ơn cứu
con với, con phục cụ lắm rồi.

«Tôi vẫn còn vờ:

«— Ô hay! Dễ nhà có trộm!

«Tôi liền dậy vắn hết cả đèn điện
lên. Ba gian nhà sáng trưng.

«Ở gian nhà cầu, trong một cái
kiệu cao quá hai thước và miệng rộng
bằng miệng cái vại lớn, một cái đầu
trọc với cái mặt tái mét, hai con mắt
thao lao, sợ hãi. Hai bàn tay thì cổ
vúi lấy miệng kiệu cho người khỏi
chìm lìm.

«Tôi lại gần, kêu:

«— Trời ơi! Ai tình quái lại vào
đứng trong kiệu mặt thế này? Còn gì
là mặt của tôi nữa!

(xem tiếp trang 14)

Có dự cuộc thi của C. P. A.

HUNG-KY

SỐ 8, PHỐ CỬA ĐÔNG HÀNG GÀ, HANOI — Giây nói số 347

NHÀ MÁY LÀM CÁC THỨ GẠCH TÂY, NGÓI TÂY

NHÀ MÁY GẠCH HIỆU

HUNG-KY

có đủ các thứ máy móc tối tân để làm các thứ
gạch ngói rất tốt có thể đi trên không vỡ

CÁC THỨ GẠCH NGÓI HIỆU

HUNG-KY

Đều làm bằng đất sét xanh và đất sét
— trắng rất tốt mà bán giá rất hạ —

Chỉ trong BA THÁNG có thể biết CẮT quần-áo tay
một cách thành-thuộc. Muốn được như thế xin
mời đến ghi tên theo học lớp giấy cắt của ông

ĐỖ-HỮU-HIỆU

Diplômé de l'école Internationale de coupe de Paris
41, Rue des Chanvres, Hanoi

THEO LỚP NĂM NGOÀI, HIỆN NHỮNG ÔNG:

1. Khuê đã mở cửa hiệu ở Đáp-cầu. — 2. Mậu ở
Tourane. — 3. Thành ở Nam-dinh còn những ông khác
đều giúp việc ở các tiệm may lớn ở các tỉnh.

Bình lậu, dương-mai, hột-xoài trị bằng

THUỐC Á-ĐÔNG ĐƯỢC CHĂNG ?

Chúng tôi thấy thuốc trị bệnh Phong-Tĩnh bán nhiều quá, nhưng sao số người bị bệnh ấy, theo bản kê của số Y-Tế, thì càng ngày càng tăng.
Thuốc người ta bán không hiện-nghiệm chăng? Hay là người có bệnh không tận tình lo uống thuốc, cứ để truyền lây ra mãi?
Không biết lẽ phải ở đẳng nào, chúng tôi liền đề tâm nghiên-cứu và thí nghiệm lần lần, để thử có tìm được 1 thứ thuốc Á-Đông thiết tình hay, trị choặng 3 chứng bệnh, Lậu Dương-Mai và Hột-Xoài. Vì nếu bỏ ịch được cho đời, thì cũng có cả danh lợi cho chúng tôi. Năm bắt đầu thí nghiệm là 1930, tới cuối 1934 mới thấy kết quả. Vậy xin tuyên bố những con số sau đây:

Thứ thuốc thí-nghiệm	Năm	Số người bệnh			Số được mạnh			So sánh	
		Lậu	Dương mai	Hột xoài	Lậu	Dương mai	Hột xoài	Số người bệnh	Số được mạnh
Thuốc bột	1930	20	20	10	5	7	5	50	17
Thuốc nước. . .	1931	20	20	10	10	11	5	50	26
Thuốc hoàn mật.	1932	20	20	10	8	8	7	50	23
Thuốc hoàn viên	1933	20	20	10	13	11	7	50	31
	1934	20	20	10	19	18	9	50	46

Vậy thì thứ thuốc hoàn khô hiệu-nghiệm hơn hết. Năm 1930, 50 người trịặng 31 người. Năm 1934, chúng tôi gia giảm lại và đổi cách thức bào chế lại. Kết-quả: 50 người trịặng 46 người (92%.)
Thuốc Á-Đông trịặng 3 thứ bệnh mà đến số đó thì cũng là khá lắm.
Chúng tôi liền mạnh bạo làm ra thiết nhiều, từ đây gởi phát-hành khắp xứ Đông-Dương. Tên thuốc đặt là:

Nº 60 Huê-liểu giải-độc hoàn

Bất kỳ Lậu, Dương-Mai hay Hột-Xoài, đang cấp hành, uống 6 ve tuyệt nọc. Bệnh kinh-niên uống 12 ve theo lời dặn thì thiết mạnh. Về sau sanh con mạnh giỏi không ghé chốc. (Bảo lãnh làm toàn bằng thuốc Á-Đông thượng hạng).
Bào chế tại: **VÔ-ĐÌNH-DẪN ĐƯỢC-PHÒNG**
(SÁNG LẬP ĐÃ 15 NĂM)
323, Rue des Marins, 323 — CHỢ-LỚN
Có trên 600 đại lý ở khắp nơi, cần thêm đại lý ở Trung, Bắc
PHÂN CUỘC — 118, Rue d'Espagne Saigon — 179, Bd Albert 1er Dakao — 84, Route Coloniale, Nhatrang.
Phnompénh, Quinhon, Faifo, Huế, Tourane sắp thành lập.

Tin mừng

Được tin đến đầu tháng Avril 1935 ông **VŨ ĐỨC ĐIỆN** kiến-trúc-sư (đỗ đầu kỳ thi ra năm 1934, và có chân trong ban hội đồng chấm thi ở phòng triêm-lâm 1935) sẽ mở phòng kiến-trúc ở phố Huế, và có cả ông **NGUYỄN TƯỜNG LÂN** họa sĩ giúp sức.
Thật là một tin đáng mừng cho bà con có tiền định làm nhà. Vì từ nay lại thêm được một nhà kiến-trúc có biết tài để ủy thác công việc vẽ kiểu và xây dựng.

CÓ: PHÒNG SOI ĐIỆN VÀ CHỤP ẢNH ĐIỆN

“Rayon X”

CÓ: NHÀ HỘ SINH VÀ NHÀ DƯỠNG BỆNH

167, Boulevard Henri d'Orléans, (đầu ngõ Trám mới)

BÁC-SĨ **LUYỆN** 8, Rue de la Citadelle
8, Phố Cửa Đông sau Nhà Hỏa, giầy nói: 304
Chuyên-trị bệnh trẻ con, bệnh đàn bà.
— Đủ máy điện để chữa mọi bệnh —

BÁC-SĨ **CHƯƠNG** 167, Bd Henri d'Orléans
Đầu Ngõ Trám mới, giầy nói: 772
Chuyên-trị các bệnh đau phổi. Có máy bơm hơi ép phổi (pneumothorax artificiel) để chữa bệnh lao.

« Tên trộm lạy van : « Thôi, con xin cụ, con phục mưu cao của cụ rồi. Cụ tha cho con, thì không những từ rầy con kiêng cụ ra, mà con còn cam-doan với cụ rằng không bao giờ cụ bị mất trộm nữa... »

« Tôi cố nhin cười, nói :
« — Lấy sức mà co người lên.

« Tên trộm làm theo lời tôi, nhưng không sao lên được. Mặt đặc dính quá. Thì ra trong nhà tôi, cụ cẩu không ngờ có kiệu mật ở dưới chân, khi tưởng xuống gần tới đất rồi thì buồng giầy thủng ra, đến nỗi người rơi mạnh vào kiệu mật. May mà mau tay vớ được miếng kiệu đấy, chứ không thì đã chết ngạt rồi ».

Mọi người cười rộ. Có ai hỏi :
— Vậy cụ làm thế nào lỏi được anh trộm lên.

— Ấy, nhân thể mua vui với hai ông láng giềng mà ban tối tôi nhờ vãn hộ cái kiệu và cùng tôi chuyển mật vào đó, tôi liền gọi cửa mời họ sang chơi. Quả thực, họ không thể nhin cười được. Rồi cả ba người chúng tôi phải xúm nhau lại mới lỏi được anh trộm ra khỏi kiệu mật.

« Tôi tỏ vẻ mặt tự phụ bảo anh ta :
« — Đáng lẽ tôi diện anh lên cầm. Nhưng đối với tôi, làm như thế tầm thường lắm. Vậy anh hãy ra bể nước kia mà tắm, rồi tôi cho quần áo thay mà ra.

« Muốn cho thằng Tí một bài học, tôi vào buồng bẻ lấy quần áo của nó đưa cho tên trộm. Còn bộ quần áo dầm mật thì tôi để ngay ở giường thẳng đầy tớ bắt lương ấy. Nó sẽ hiểu... »

Người nghe ai nấy lăm tắc khen :
— Cụ thực là một người kỳ-dị hiếm có.

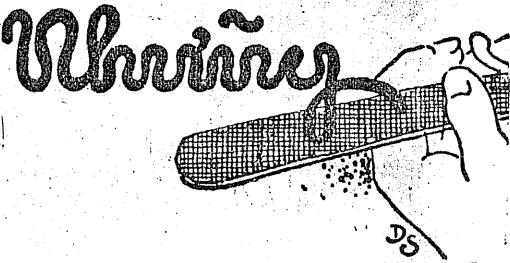
— Nhưng chưa hết. Để tôi kể nốt đã. Sáng hôm sau, tôi đương ngồi ăn bánh cuốn với con cháu, một người đi thẳng vào đặt lên bàn năm cái giấy bạc hai chục mà nói rằng :

« — Con đến tạ ơn cụ .

« Tôi giật mình : « Trời ơi ! Tên trộm hôm qua ! » Nhưng chưa kịp trả lời, nó đã lủi mất.

« Tôi chợt nghĩ đến số tiền họ, lại mở tủ thì kinh ngạc siết bao ! thiếu mất một trăm bạc. Thì ra, ngày tối hôm trước, giữa lúc mọi người xúm xít nhau cười nói bông đùa, anh trộm đã có đủ thời giờ mở tủ lấy bốn trăm bạc. »

Khái hưng

Thi nhậт đậu dụn

Trong kịch «Đội chim én» của Trần Kha (Sách Duyên văn năm 1935):

Troг troị
« *Phía trong troг troị một chiếc giường... gần bên một cái bàn viết... »*
Đã troг troị mà lại có bàn, có va-li, có chăn, có chiếu, v.v... Theo tác giả, ta có thể nói được: trong tàu troг troị có một người đàn ông, một người đàn bà, một cái bu gà, một người hàng quà, một... v.v.

Nổi bật chiếc gối xanh dịu
Trong phòng đã mờ tối mà lại nổi bật một chiếc gối *xanh dịu*, chắc tác giả nhìn bằng đôi «Linh nhãn».

« *Ánh sáng... đầy lùi bóng chàng áp bên tường.* »
Chắc là đầy bằng hai tay.

Áng tóc mây dài buông rơi tựa tựa những sợi mây huyền mỏng mảnh vờn trên mặt nước hồ thu, đôi má hây hây thoa mỏng một lượt phấn hồng non, tươi hơn nền trời đông buổi lễ mình mùa hạ. Đôi mày thanh thanh đẹp hơn ngọn núi mờ xanh tâm hạt mưa xuân, cặp mắt nhưng đen ngáy thơ mà trong trẻo sáng ngời như ngôi sao mai lấp lánh.

Tác giả khéo ví quá, vừa vừa chứ không người yêu của Thanh lại hóa ra ngoáo ộp thì nguy cho Thanh lắm.

« *Sống troг troị... với chiếc đòn cò độc trong lòng.* »
Bụng Thanh chắc to gần bằng bụng ông chủ báo Loa.

« *Quanh quần với chiếc lòng không cùng hai túi rỗng.* »
Thôi chết, Thanh bỏ quên mất cái đàn ở đâu rồi.

« *Miếng ánh sáng rớt kia trông nhẹ nhàng như một lạch nước con bằng vàng đúc chảy.* »
Chắc tác giả chưa hỏi ông «Phạm kim Khánh» xem vàng nhẹ hay nặng. Miếng ánh sáng bằng vàng đúc mà chảy được ?

« *Cái hôn ròn rã... thật kêu hơn tiếng pháo nổ.* »
Chắc kêu hơn tiếng pháo Kừ Sở.
Bạch Hồng

TRICARBINE

CHẾ RIÊNG CHO XỨ NÓNG DỪNG

CHỮA CHO KHỎI ĐAU NGAY, KHỎI HẸN NHỮNG BỆNH NHƯ SAU NÀY
Sỏi bụng; ợ chua; đau dạ dày; tức bụng; nóng bụng; nôn mửa; mệt nhọc vì sự tiêu hóa bất thường

TRICARBINE làm cho ta ăn uống được chóng tiêu **0\$35** một lọ

CÁCH DÙNG: Uống một thìa càphê vào một chút nước chè khi ăn cơm hay lúc thấy đau
Có bán ở các hiệu thuốc lớn và ở: **PHARMACIE CHASSAGNE, 59, Rue Paul Bert, Hanoi**

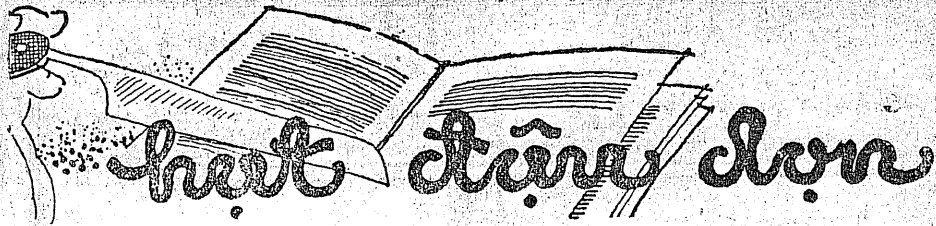
AI ĐỌC “ĐÔI NAY”

Không biết các

SÁCH “VÌ NƯỚC” SAU ĐÂY CÙNG LÀ :

Về bộ Công nghệ có : Day làm 40 nghề ít vốn 2\$00; 30 nghề dễ làm 1\$50. Kim-khí và cơ-khí 0\$80, v. v. — Về bộ Thể-thao có : Tập võ Túc (1 à 5) 1\$76, Võ Nhậт 0\$50, võ ta 0\$40, võ Tây 0\$60, Day đá ban 0\$30. — Về bộ Y-học (lâm thuốc) có : Y-học từng-thứ (1 à 10) 5\$00, Sách thuốc kinh-nghiệm 0\$59, Xem mạch 1\$00, Đan bà 1\$00, Trẻ con 1\$00. — Về bộ Thâm học : Day Thôi-miên (1 à 5) 2\$00 và T. M. Nhậт-bản 0\$50, Trường sinh-thuật 0\$50. — Về bộ Mỹ-thuật có : Sách day đàn Huê và cải lương 0\$50, Sách day vẽ 1\$00. Day làm ảnh 1\$00. — Về bộ Lịch-sử có : Đinh Tiên Hoàng, Lê Đ. Hành v. v. — Về bộ Doanh-nghiệp có : Những điều nhà buôn cần biết 0\$40, Thương mại kế toán chỉ nam 1\$50. Còn các thứ linh-tính như Nam nữ bí-mật, Gia Lễ, Học chữ tây v. v. Ngót 100 thứ. Xa mua thêm cước gởi mua buôn có trừ huê hồng. Thơ đề :

NHẬт-NAM, 102, Hàng Gai, Hanoi

Ở đâu thêm ra

Tiếng Dân số 770, bài « Binh lực của nước Nga ở Viễn đông » :

«... Trần Nhật-Nga (quân chủ) năm 1904-1905, bên Nga có 320.000 lính, đến lúc sau cùng, nghĩa là khi quân Nga hoàn toàn thất bại, chỉ còn có 500.000 người...»

Có 32 vạn lính mà lúc hoàn toàn thất bại chỉ còn có 50 vạn người, nghĩa là thêm ra những 18 vạn nữa.

Chắc trong quân đội Nga thời ấy có đủ hai giống đực và cái. Thế thì hèn gì mà chẳng đẻ thêm ra 18 vạn.

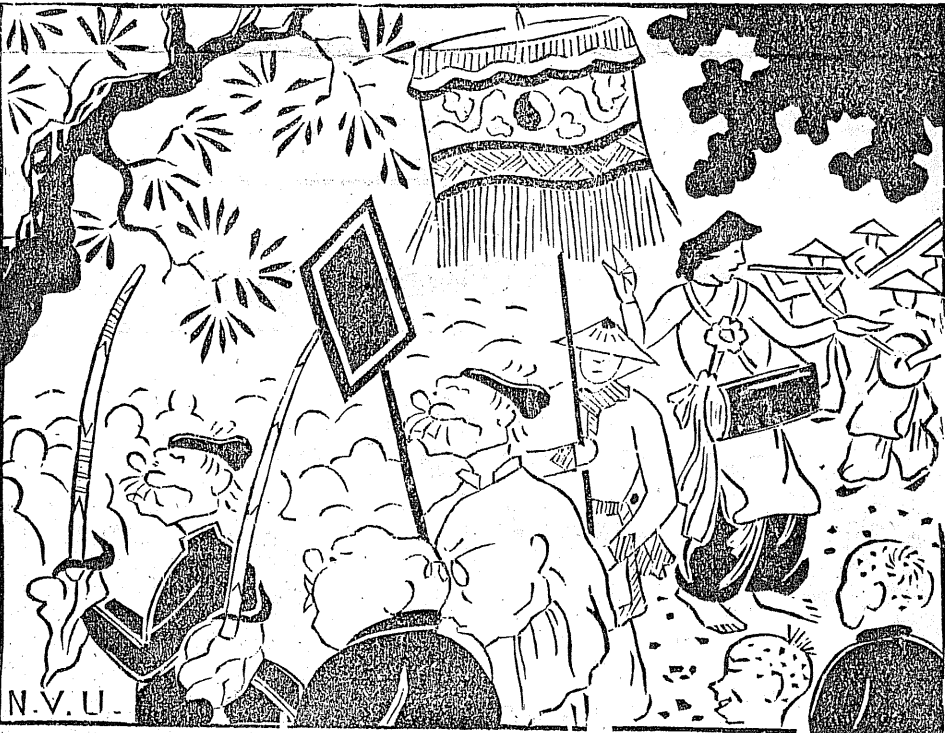
Trung Bắc Tân Văn số 5372 ra ngày 27-2-35, tin « Ng.-thái-Toàn đã bị bắt » :

«... Chẳng biết bản sao nghị định kia có thật không, nếu không thì Toàn chẳng những phạm tội lừa đảo, còn can tội giả mạo, văn thư nữa...»

Nếu không Toàn còn can tội giả mạo văn thư: nếu bản sao nghị định kia có thật, thì chắc hẳn Toàn sẽ được vô can!

Lấy tàu

Bắc hà số 1, Con đường về của Lê-Thăng:

Trong đám rước có hai con đi đánh bông, vậy đâu một con nữa?

«... Bài này là một tờ nhật ký của tôi, khi tôi lấy tàu Athos II về Đông-dương...»

Không trách được, văn ông nghe có khác! Ông nói lấy tàu, nghĩa là đáp tàu, cũng như ông Nguyễn Hải nói soạn sửa. Thế mà nhiều người còn phàn nàn rằng tiếng Annam nghèo!

Bặng bá Lênh

HỘP THƯ

Đọc giả gửi bài Thi nói khoác, vui cười, hạt đậu đen, xin viết riêng ra từng tờ, dù bỏ chung vào một phong bì, mà trên tờ nào cũng xin để tên và địa chỉ.

P. H.

NHÀ XUẤT BẢN « ĐỜI NAY »

đang in :
Văng và máu của Thế-Lữ
(in lần thứ 2)
Đoạn tuyệt của Nhất-Linh
và
Giọt đường gió bụi của Khải-Hưng

CUỘC THI ĐẶC BIỆT CỦA

BÁO TÂN THỜI

Hai cuộc thi “Tranh khôi-hải” và “Đoàn-thiên-tiểu-thuyết” của bạn đồng-nghiệp « TÂN-THỜI ».
Người nào cũng đều có thể dự, khỏi tốn kém gì cả

GIÁ TRỊ HAI PHẦN THƯỞNG BẰNG NHAU

(NGHĨA LÀ PHẦN THƯỞNG NHẤT VỀ CUỘC THI TRANH KHÔI-HẢI 30\$
THÌ PHẦN THƯỞNG NHẤT VỀ ĐOÀN-THIÊN TIỂU-THUYẾT CŨNG 30\$...)

- PHẦN THƯỞNG NHẤT: 30\$ 1 năm báo « Saigon » và 1 năm báo « Tân-Thời ».
- NHÌ : 20\$ 1 năm báo « Saigon » và 1 năm báo « Tân-Thời ».
 - BA : 15\$ 1 năm báo « Saigon » và 1 năm báo « Tân-Thời ».
 - TƯ : 1 năm báo « Saigon » và 1 năm báo « Tân-Thời ».
 - NĂM: 6 tháng báo « Saigon », 6 tháng báo « Tân-Thời » và một cái đồng hồ.
- 5 PHẦN THƯỞNG SAU HẾT: Mỗi phần thưởng 3 tháng báo « Saigon » và ba tháng báo Tân-Thời.

Bài và tranh dự thi

hãy gửi về báo-quán TÂN-THỜI

37, ĐƯỜNG COLONEL GRIMUAD, SAIGON

Muốn hiểu thế nào về cuộc thi này được rõ ràng hơn, hãy đọc TÂN-THỜI từ số 4, 5 và những số tiếp theo đều có đăng

Có dự thi cuộc thi của A. P. C.

KEM 789

TÂM SỰ CỦA MỘT VI-HÔN-THÊ

“Bạn trai cần...”

Thực ra, cái gì làm cho đàn-bà trở nên khuynh-thành?

Dù các bà, các cô, có thân-thể đẹp, quần áo sang, nhiều đức-tính hay và biết tề gia, nội trợ, đi chẳng nữa, song nếu các bạn không có màu da kiêu-diễm, thì tôi dám chắc không bao giờ các bạn có thể biểu-lộ được hết những cái đặc-diểm của bạn trước một bạn-trai mà các bạn hằng mơ tưởng.

Trước hết thì bao giờ bạn trai cũng bị siêu-lòng vì sắc đẹp.

Khi mà tôi nói với các bạn gái của tôi rằng: muốn cho da-dễ được trắng-trẻo đẹp dễ, rất dễ, thì các bạn tôi rất lấy làm ngạc-nhiên. Đã mấy năm nay tôi rất tin dùng thứ KEM TOKALON màu trắng mà không mờ. Vì thứ kem đó rất trắng, rất bở cho da-dễ, rất mịn mà không sinh hại. Thứ kem đó có thể làm mất những nốt chàm-hương và nốt rần và làm cho màu da sạm trở nên sáng-sủa tươi-tĩnh. Tôi dám chắc rằng sự màu-nhiệm của KEM TOKALON màu trắng sẽ giúp bạn gái dễ làm siêu lòng người bạn trai mà mình thương yêu.

ARDOISES FACTICES QUADRILLÉES

BẢNG ĐEN: 17 × 25 m/m giá 0\$10
(CARTON) : 18 × 27 m/m giá 0.12

BÁN LẺ KHẮP CÁC HIỆU SÁCH CÁC TỈNH

Mua buôn { SAO-TRI, Hanoi
? ? { NAM-TÂN, Haiphong

Vệ-sinh

Hiệu COIFFURE nào biết quý khách, biết chiều khách, biết theo phép vệ-sinh chỉ dùng toàn phần “CON GÀ” chấm vừa chẳng mát thơm, không bị hơi giao, không lấy hắc lảo.

Muốn được một mối lợi to: thì các nhà buôn nên dự cuộc thi quảng cáo đẹp của

C. P. A.

vì nhiều người sẽ biết đến cửa hiệu mình

Nhớ xem thẻ-lệ ở Phong-Hóa số 135, 136

VIÊN-DÔNG TÔN-TÍCH HỘI

HỘI TƯ-BẢN SÉQUANAISE THẠNH BA-LÊ LẬP NÊN
 Công-ty vô danh hùn vốn 4.000.000 phật-lăng một phần tư đã góp rồi
 Hội đặt dưới quyền kiểm-sốt của Chính-phủ Toàn-quyền Đông-Pháp
 Đăng-bạ Hanoi số 419

GIÚP NGƯỜI ĐÈ DÀNH TIỀN
 Tổng cục ở Hanoi — 32, phố Paul-Bert — Giày nói số 892
 Sở Quản-lý ở Saigon — 68, đường Charner — Giày nói số 1099

BẢNG XỔ SỐ HOÀN TIỀN THÁNG FÉVRIER 1935

Mở ngày 27 Fevrier 1935, hồi 10 giờ sáng tại sở Tổng-cục ở số 32 phố Paul Bert, Hanoi
 do ông de Prat, đại-biểu của hội Séquanaise Paris và ông Long, chủ tọa, ông Hoàng-kim-Ngọc và ông Nguyễn-Mỹ dự-loạ cùng trước mặt quan Kiểm-Sát của Chính-Phủ

SỐ PHIẾU ĐÃ TRÚNG	DANH SÁCH CÁC NGƯỜI TRÚNG SỐ	Số tiền hoàn lại	
25.774 40.486	Lần mở trước: Hoàn vốn bội phần Phiếu này không được hoàn lại vì tiền tháng chưa đóng Phiếu này chưa phát hành.		
2.660 8.927 18.710 29.975 30.714	Lần mở thứ hai: hoàn nguyên vốn M. Nguyễn-văn-Trung ở Saigon đã góp được 90\$ trúng lĩnh về M. Ly-trung-Thọ ở Faifoo đã góp được 32 \$ 00 trúng lĩnh về Mme Ngô-thị-Vinh ở Gocong đã góp được 7 \$ 00 trúng lĩnh về M. Som Chuop ở Kandal đã góp được 2\$ trúng lĩnh về M. Phieu-Pong ở Battambang đã góp được 2\$50 trúng lĩnh về	1.000 \$ 00 500 \$ 200 \$ 200 \$ 500 \$	
2.500-5 3.931 7.795 9.231 12.552 18.500 21.029 25.346 28.955 30.067	Lần mở thứ ba: khải phải đóng tiền tháng Những người có tên sau này trúng số được lĩnh phiếu miễn trừ, trị giá kê ở cột thứ hai, có thể bán lại ngay theo giá tiền kê ở cột thứ nhất: M. Nguyễn-văn-Thư ở Saigon đã góp được 18\$00 . M. Nguyễn-văn-Cap ở Bacninh đã góp được 85\$00 . M. Lê-huynh-Tien ở Chauloc đã góp được 30\$00 . M. J. B. ở Hanoi đã góp được 60\$. M. Tôn-thất-Hoàng ở Quảng-trị đã góp được 10\$00 . M. Nguyễn-văn-Xuyên ở Hanoi đã được góp 7\$00 . . Mme Ho-thị-Hiên ở Saigon Khanh-hoi đã góp được 15\$ M. Pang-Son ở Soctrang đã góp được 10\$00 M. Vo-văn-Loi ở Saigon đã góp được 2\$00 M. Trần-Quan ở Lê-thuy gần Bônghoi đã góp được 2\$	Cột thứ nhất	Cột thứ hai 107\$ 20 534\$ 80 262\$ 00 521\$ 00 1 14\$ 00 1 2\$ 800 236\$ 00 254\$ 00 100\$ 80 100\$ 80 200 \$ 1000 \$ 500 \$ 1000 \$ 200 \$ 200 \$ 500 \$ 500 \$ 200 \$ 200 \$

Những phiếu sau này: 5681-B (Bentre) — 10.628 (Thudaumot) — 13261 (Bien-Hoa) — 15.398 (Bắc-Ninh) — 23.416 (Sadec) — 23.001 (Tây-Ninh) — 2500-1 (Saigon) — 2500-2 (Hue) — 2500-3 (Saigon) — 2500-4 (Govap) — 15.181 (Cantho) — không được dự các cuộc xổ số vì tiền tháng chưa đóng.

Bản kê xổ số tháng Janvier 1935 có chỗ nhầm; Phiếu số 19713 trúng kỳ số số miễn trừ đã để nhầm là được dự cuộc xổ số, nay vì tiền tháng chưa đóng nên xóa bỏ.

Kỳ xổ số sau định vào ngày thứ sáu 29 Mars 1935, hồi 9h, tại sở Quản-Lý Cochinchine Cambodge: 68, Đường Charner, Saigon.

Món tiền hoàn về cuộc xổ số to nhất kỳ tháng Mars 1935 định là:
 5.000\$ cho những phiếu 1000\$ vốn
 2.500\$ » 500\$ »
 1.000\$ » 200\$ »

Bản hội cần nhiều Đại-lý và Kinh-Ký có giấy chứng chỉ tốt, hồi tại Tổng-Cục 32, Rue Paul Bert, Hanoi.

Có dự cuộc thi của C. P. A.

Dự cuộc thi quảng cáo đẹp

CỦA

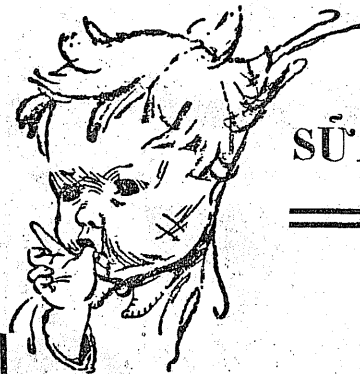
C. P. A.

(COMPTOIR DE PUBLICITÉ ARTISTIQUE)

80, Grand Bouddha, Hanoi - tél. 874

là một môi lợi to: vì nhiều người
 = sẽ biết đến cửa hiệu mình =
 Nhớ xem thẻ-lệ ở Phong-Hóa số 135, 136

SỮA NESTLÉ

== Hiện con chim ==

SỨC MẠNH CỦA TRẺ CON
 BAO THẦU CHO CHÍNH-PHỦ PHÁP

ĐỘC QUYỀN BÁN: cho các nhà thương, các
 nhà hộ-sinh và các nhà thương binh, v. v.
 Ở KHẮP ĐÔNG-DƯƠNG

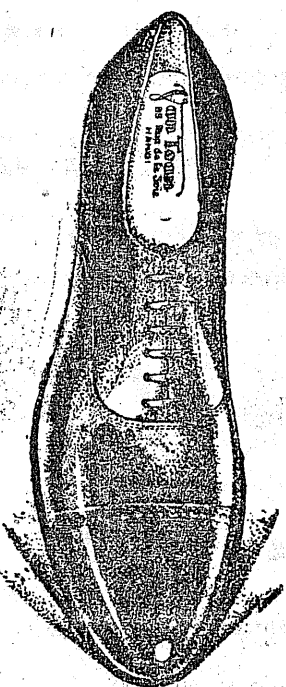

NẾU NGÀI MUỐN MUA
HÀNG TỐT, ĐẸP, GIÁ HẠ

NÊN LẠI NGAY

VẠN-TOÀN

95, PHỐ HÀNG ĐÀO — HANOI

GIẤY ĐÓNG SẴN đủ các kiểu tân thời 1934, nhiều thứ
 da mới rất đẹp và bền, để da tây hoặc để cao xu, đủ
 cỡ số chân từ 36 đến 42 để các ngài chọn cho được
 vừa ý, khỏi đau chân. Ngài nào ở xa không tiện về
 Hanoi xin viết thư về hỏi Catalogue 1934-1935 hoặc cho
 người nhà về mua hộ, nếu rộng chật không vừa ý có
 thể mang về đổi được cho thật bằng lòng mới thôi,
 bản hiệu xin vui lòng chiếu ý các quý khách. Giá từ
 3\$50 trở lên. Cùng một giá, giày của bản hiệu bao
 giờ cũng tốt, đẹp và bền hơn mọi nơi vì bản hiệu cốt
 bán cho nhiều và được lòng tin cậy của quý khách.
 GIẤY ĐO CHÂN xin tùy kiểu tính giá phải chăng.

Việc PHÁP LUẬT

Muốn được việc một cách mau chóng và đỡ tốn tiền,
 nên bàn trước với ông **TRẦN-ĐÌNH-TRÚC** Luật khoa
 cử nhân một nhà chuyên môn về pháp luật đã lâu năm
 (Việc kiện cáo, mua bán, chia của v. v.)

SỐ 5, HÀNG GIA CŨ. RUE DES CUIRS, HANOI (Cạnh bãi chợ Hàng Gia cũ)
 BUỔI TỐI CŨNG TIẾP KHÁCH TỪ 8 ĐẾN 9 GIỜ